



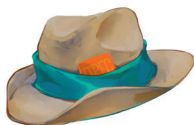
ПАЗИТЕЛИТЕ на ФЕТЕРА „Оскар“

написа
Радостина Николова

ИЗДАТЕЛСТВО
МАРМОТ 

нарисува
Боян Йорданов

ПАЗИТЕЛИТЕ на ФЕТЕРА „Оскар“



Наниса
Радостина Николова

Нарисува
Боян Йорданов-Босилек



Така изглеждаше нашето място.





Но после Фенера пламна
и никога нищо няма да е същото.

I

– Добре дошли, скъпи ученици!

Посрещат ни с балони и цветя, а на метри зад гърба ни наднича черен скелет, сякаш само преди дни там не се издигаше най-красивата сграда в града.

Някога и Фенера е бил училище, преди да построят новото. Но от години стоеше празен. Носеха се слухове, че щели да го ремонтират и да го направят младежки център. Нищо от това така и не се случи. Ние си се събирахме там всеки ден – да граскаме, да слайдваме, да си говорим или просто така – да сме заедно. Това си беше нашето място. И изведнъж „Бам!“. Няма го!

Директорът плямна по микрофона в двора. Фенера изгоря преди седмица, а той ни обяснява



за новата учебна година, все едно пожарът не се е случил...

– ... и тази година реших да направя някои промени. Новата система за контрол на присъствията е моя идея. Съобразена е с Министерството на коксълите, така че тези коксъли, с които разполагате в момента, са в мои ръце, хе-хе-хе! Напомням ви, че училището е мястото, където коксълите може да станат цели 500, но може и да се стопят. А колкото повече коксъли, толкова по-хубава работа ще имате, като си тръгнете оттук, нали? Вижте мен! Днес съм директор, но утре – кой знае – може да стана даже политик! Защото работя здраво и коксълите ми растат.

До мен Джандая върти очи. Хич не го понася моя Увъртов. То кой ли го понася с мазната му усмивчица и баровски костюми. Безупречно бялата му козина все едно свети, а черните петна са лъскави като на малко кутре. Според нас се боядисва, за да изглежда по-млад. Мушна е едната лапа в джоба си, като че държи нещо вътре, а с другата жестикулира като диригент. И той е от тия, за които светът се върти около коксълите. От малки ни втълпяват, че те са „ключът към по-добро бъдеще“. На кого въобще му е хрумнала тази система. Някакви си точки да те вкарват в ранг, а рангът да ти определя какво ще работиш, колко ще ти

плащат и дали ще те уважават повече, или по-малко. Колко ли ще натрупам до завършването? Не всеки успява да завърши с 500 и да получи ранг 2, за да кандидатства за хубава работа. Щом тази година Увъртов ще се разпорежда, кой знае колко ще ми отнеме. И без това постоянно съм му трън в очите. Изобщо не си представям някога да натрупам 2000 и да стана голямата работа. Направо не е за вярване как някои кучета стигат до 2500 коксъла и ранг 4, за да влязат в Градския съвет!



На сегашното ни училище му викаме Цилиндър. Защото е бяло, обло и безлично. И по неговата огледална фасада мигат инфоекрани. На всички нови сгради ги има. Ползват се за реклами. Ако има нещо важно от баркмедията, и то минава по тях. На старите сгради няма инфоекрани. Не може да се монтират, защото не са им гладки фасадите.

Пак поглеждам към Фенера. Беше толкова яка сграда. Руби много ни е говорил за времето, в което е построена и как преди всичко е било по-красиво. Все разглежда някакви стари работи в баркнет. Сигурно е преровил цялата мрежа за вдъхновение. Много си пада по тия неща – архитектура и тем подобни. Какво ли е станало с арта му, който изпъстряше стените по коридорите на Фенера? Ние всички сме граскачи, но неговите графити си имат малко ретро стил. Руби, между другото, е най-добрият ми приятел. Сега стои и си зяпа в екрана. Само Клъч слуша с привидно внимание тъпата реч за добре дошли, в която Увъртов не спира да се хвали. Джандая, Руби и Клъч – те са моята глутница.

Внезапно до крака ми се търкулва странна сфера – малко по-голяма е от топка за голф. Навеждам се и я вдигам, за да я разгледам отблизо. Ама че чудо! Синьозелена е на цвят и доста тежка. Корпусът ѝ е набразден от

фини линии, а от едната ѝ страна има отвор – зарежда ли се? За първи път виждам такава! За какво ли се ползва?

– Не си бутай муцуната в изграчките на големите, паленце! Че да не скимтиш после за мама!

Обръщам се и виждам как Брут се е надвесил над мен. Веднага отскачам назад и съм готов да се сджафкаме. Брут само накланя глава настрани, сякаш ме преценява. После протяга лапа и я разтваря подканящо.

– Това е мое.

– Кой казва? – наежвам се.

– Нали знаеш, че ако не стане с добро, ще стане с лошо – просъсква.

Оголвам зъби и мятam раницата си на земята. Продължавам да стискам сферата в лапа. Той докосва носа ми с муцуна. Козината на врата ми настръхва. Гледаме се в очите, когато една лапа ме издърпва за качулката.

– Спри! Висиш на косъм от изключване.

Джандая е. Прави ми знак, че Увъртов зяпа в нашата посока. Изръмжавам и блъскам сферата в лапата му. Ах, само как го мразя! Директорът винаги го защитава, като се сджафкаме, а мен държи отговорен. И какво като Брут е от Дома за мелези? Трябва ли все да му се разминава! Прокарвам пръст по писалката в джоба си и я стискам силно. Това винаги ми

действия успокояващо. Спомен ми е от мама. От подиума директорът вече приключва речта си:

– ... а що се отнася до бъдещето – мога да ви уверя, че то е светло, бляскаво и внимателно планирано. Не само от мен, разбира се. Нашият уважаван приятел и щедър благодетел, господин Гранитски, лично гарантира, че тази учебна година ще бъде изпълнена с... приятни изненади. Нямаме търпение, нали? Защото знаем, че когато той обещае нещо – то се случва.

Да, бе! Аз пък още си гоня опашката като някое кутренце!

– Вижте, това там Хари ли е? – обажда се Клъч и посочва към оградата на училището. Има полицейски коли и няколко шишковци в униформа са го наобиколили.

– Да не би да го отвеждат! – подскача Джандая.

– Нали не си мислят, че той е виновен за пожара! Трябва да му помогнем – присъединява се и Руби.

Опитваме се да си проправим път през тълпата. Когато все пак стигаме оградата, полицейските коли вече плавно се отдалечават. Споглеждаме се. Дали са го задържали? Втурваме се към Цилиндъра и търчим по стълбите към стаичката на Хари. След малко трябва да влезем в час, но това е по-важно. Добре започвам годината, няма що.

II

– Ама че безпорядък!

Стаичката на Хари изглежда все едно е претърпяла коработушение. Трикракото му столче е обърнато в средата, а всичките му картини и материали са безразборно пръснати и разхвърляни наоколо. Докато се оглеждам, чувам някакъв шум.

Руби ми прави знак да запазим тишина и посочва баркрадиото, което боботи едва-едва. Хари е един от малкото, които още ги ползват. Увеличава звука.

Според първоначалните данни пожарът, който е обхванал старата сграда на училище „Барк Аврелий“, е умишлено предизвикан. Огънят е започнал на втория етаж и бързо

се е разпространил към долните нива. Няма пострадали, тъй като училището отдавна не се използва. Въпреки усилията на противопожарните екипи материалните щети са значителни. Очаква се сградата да бъде затворена за достъп, а бъдещето ѝ засега остава неизвестно.

На мястото са открити бутилки терпентин – леснозапалимо вещество, което е спомогнало за разрастване на пожара. Основен заподозрян за инцидента е охраната на училището – Хари Драскалски.

– Що за глупости! – подскачам, а козината на врата ми настръхва.

За Драскалски се знае малко. Баща му е бил художник, но така и не добива популярност приживе. Самият Хари също е художник. Освен че от години работи като охрана, Драскалски живее на последния етаж в новата постройка на училището.

Той беше задържан от полицията рано тази сутрин, след като записи от близки камери за видеонаблюдение породиха сериозни съмнения относно неговата роля в инцидента. Разследването по случая продължава.

Полицията работи за изясняване на всички обстоятелства около пожара.

Руби изключва баркрадиото. Всички стоим и се гледаме безмълвно. Хари? На когото само рисуване му е в главата! И който буквално живее в училището! Че той има само тия материали, картините си и тази схлупена стаичка! Защо му е да пали Фенера?

– Как ви се струва тая история? – пита Джандая.

– Как да ми се струва! – излайвам аз. – Всички познаваме Хари от малки. Та той е кротък като агънце!

Руби вдига няколко четки за рисуване и грижливо започва да ги подрежда в някакъв кожен калъф. Издухва праха от тях и внимателно пригладжа космите им. Знае, че точно тези четки с естествен косъм, които сега се въргалият по земята, са любимите на Хари. Клати глава. Погледът му тъжно обхожда стаята от край до край. Всички сме близки с Хари, но между тях двамата с Руби има някаква по-силна връзка. Изкуството винаги ги е свързвало. Случвало се е ние да отидем във Фенера, а Руби и Хари да стоят тук и да си говорят с часове.

– Трябва да погредим малко... – тихо казва Руби.

– Не! – възразявам. – Трябва да разберем какво е станало наистина...

Руби вдига поглед към мен и виждам колко много го е страх, че може да загуби приятеля

си. Джандая ме настъпва по крака. Поглеждам я, а тя прави онази физиономия, с която иска да ми покаже, че прекалявам. Все ми обяснява, че съм имал лошия навик, като захая нещо и да не пускам докрай.

– Ще дойдем след часовете, става ли? – обръща се на свой ред тя към Руби.

Той кимва машинално и тръгва напред, а аз го следвам. Нещо в ъгъла привлича погледа ми. Рисулка.

– А това какво е? – посочвам листа, но Джандая само вдига рамене.

Пресягам се да го вдигна.

– Прилича на странната сфера, която видях тази сутрин на откриването, но Брут ми я взе. Значи и Хари я е виждал, щом я е скицирал. Ако това е негова рисулка...

– Хайде пак този Брут. Не ти ли писна да се занимаваш с него? – нацупва се Джандая.

– А на теб не ти ли писна да го защитаваш? – наежвам се.

– Да го защитавам ли? – Джандая се обръща така рязко, че ушите ѝ се разлюляват.

– Всички знаем, че сте израснали заедно, но това не го прави по-добър пес! Все същият гаден помияр си е!

– Оскар, Джей! Хайде! Нали не искаме да закъсняваме – вика ни Клъч.

Джандая само тръсва глава и тръгва напред. Сгъвам листа и го мушвам в джоба си. Докато



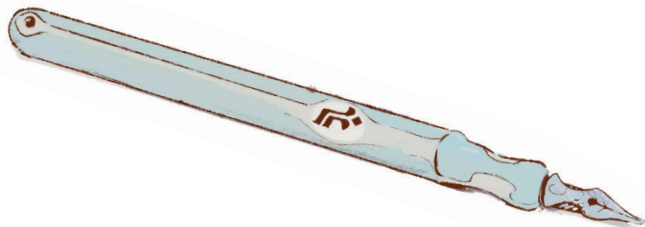
вървим към класната стая, групичката ни се разцепва. Няма проблем, ще ни мине. Все пак не се случва за първи път да се сджафкаме с Джей за Брут.

III

Докато размишлявам каква връзка би могла да съществува между тази странна сфера, Брут и Хари, въртя в ръце писалката си. Станало ми е навик да я изучавам, за да се концентрирам по-добре. Взира се в олющената боя, в красивия символ в единия ѝ край, в затъпения връх на перцето. Отдавна не работи. Сигурно е спряла още докато мама беше жива. Но тя си я пазеше в бюрото и не даваше на татко да я изхвърли, когато правеше редовните си „чистки на боклуци“ всяка пролет и есен. Сигурно от него съм наследил това желание всичко да ми е подредено.

Когато мама умря, не знам какво го прихвана, но реши да раздаде всичките ѝ вещи. Дори фотоапарата ѝ! При това не беше през пролетта или есента, ами лятото – няколко месеца след

пожара, в който тя загина, а сестра ми Фара остана завинаги белязана. Взех писалката, само за да я спася, защото се страхувах, че ще я изхвърли заедно с бюрото.



После ми стана навик да я нося постоянно у себе си. От мама ми остана и една червена папка с изрезки на статии от вестници. Тя ми я подари, като пораснах, защото много обичах историите, които с години беше събирала вътре. За мен те не бяха просто разни вестникарски изрезки, а най-вълнуващите приказки за лека нощ. И днес, като се случи да ги препрочитам, си мечтая как разрешавам проблемите в тях. Как разбирам кои са виновните и ги наказвам. Как се боря с надвисналото зло, което все намира начин да се изплъзне. Като истински супергерой. Понякога се чудя дали е имало как да спася и мама... Надали. Бях много малък, а и онова беше тъп инцидент.

Отнесох се. Какво исках да кажа? А, да, за татко. С последната мебел от кабинета на

мама и последната греха, която замина от гардероба ѝ, се стопи и желанието му да чисти каквото и да е. Оттогава ние със сестра ми се грижим за това. Естествено, аз се справям значително по-добре от нея. А той потъна в своя свят, където го вълнува само работата и нищо друго...

– Хубава писалка – прекъсва мислите ми плътен глас. – Мислех, че отдавна са изчезнали.

Вдигам очи и срещам погледа на някакъв непознат. Облегнал се е на катедрата и ме зяпа. Заг него учителят по история си рови в чантата. Да нямаме нов преподавател?

– Тъъ, ами не. Моята поне не е изчезнала – успявам само да кажа и бързам да отместя погледа си, преди да ми е проличала изненадата.

Тя се дължи най-вече на стила му на обличане – джинси, сако, поло блуза, смачкана шапка и малки кръгли очила. В това ретро облекло има нещо топло и уютно. Изглежда все едно пристига от миналия век. Значи, може и да е актьор.

– Ученици! – обръща се към нас учителят. – Днес съм поканил един добър приятел на гости в клас. Той рядко се задържа на едно място, защото има госта деля на главата си, но днес ни е отделил малко от времето си и за мен е чест да ви го представя. Искане ми се да не разкриваме още какво работи, а да отгатнете сами след срещата с него.

По муцуната на непознатия заиграва усмивка.

На колко ли години е? Изглежда малко по-голям от татко, но от него лъхат спокойствие и увереност. Пристъпва напред и застава срещу нас. Класът е притихнал. Той обхожда с поглед чиновите. А после започва:

– Колко е часът?

– Два следобед – отговаря някой.

– Всички ли сте съгласни, че е два следобед?

Няколко от нас кимат с лека усмивка. Други се споглеждат.

– Значи сме съгласни, че навън е ден. А сега си представете, че учителят ви твърди, че е нощ. Че вие не познавате часовника и трябва

да повярвате в това, което казва той.

Сега вече няколко от учениците открито се разсмяват.

– Сигурно вече се чудите какво общо има всичко това с мен – казва непознатият, докато се разхожда между чиновите. – Ами ако и аз ви кажа, че е нощ? И го повторя сто пъти. А ако и вашият директор също повтори, че е тъмно. После и водещият на новините по баркмедията? После и родителите ви. Ще започнете ли да се съмнявате?

– Ами... ако го казват всички... – обажда се



някой колебливо.

– Ето каква е моята професия – продължава той. – Да възразявам, когато някой казва, че нещо е истина, когато то не е.

– Дори и всички да му вярват? – пита някой. Той кимва.

– Както в онази приказка за новите грехи на царя – чува се отнякъде.

– Да! – изпъва лапа Руби. – Детето казва, че царят е гол!

– Точно така. Само едно дете се осмелява да каже истината. Обаче повечето възрастни забравят приказката – усмихва се гостът.

– Но вие я помните! – отново се разнася глас.

– Защото и аз като това дете често трябва да викам: „Царят е гол!“. Веднъж чух, че един големец...

– Какво е „голедец“ – прекъсва го Клъч.

– „Големец“ казвам на всички онези важни възрастни, които си мислят, че са голямата работа, защото имат власт, коксули и влияние – обяснява непознатият.

Ама и речникът му е един такъв... старинен. Като него.

– Та, веднъж чух, че един такъв големец щял да показва на приближените си какъв красив мост е построил. Отидох там, заедно с други като мен, за да го видим с очите си. Докато той разказваше как този мост ще свърже двата

бряга на буйната река, аз го попитах защо лъже.

– Искате да кажете, че не е имало мост ли? – накланям глава. Ама че интересен тип.

– Не само че нямаше мост! Дори река нямаше, а само пресъхнало дере. Големецът беше сложил парите за мост в касичките на своите приятели и в своя сейф. Мост имаше само на картинка.

– А когато го обвинихте, че лъже? – долита отнякъде въпрос.

– Той троснато отвърна, че нищо не разбирам и само аз не виждам. После се оплака на други важни големци. Оттогава все се опитват да ми забранят да ходя там, където някой от тях се хвали. За да не им развалям настроението. Но настроението на големците не е най-важното.

– Ако ние кажем на господина, че лъже, ще ни се скарат – провиква се някой от задния чин.

Всички се разсмиваме и кимаме утвърдително. Гостът от миналия век също се усмихва и продължава разказа си.

– Случва се да ми кажат, че съм зле възпитан. Но да питаш и да търсиш доказателства не са лоши обноски.

– И защо ви е да се занимавате с това? – пита някой.

– Аааах, защо ли наистина... Нека ви споделя още една история.

Обляга се на стената, оглежда ни и продължава:

– Представете си, че ваши приятели изведнъж научават, че са лекувани от страшни болести.

Но никой от тях не е бил нито „болен“, нито пък е постъпвал в болница. И все пак и те, и други са вкарани в списък с лъжливи болни. Чудите се защо му е на някой да си измисля такъв списък? Защото това е прост начин за крадене на пари. Така се взимат средства, които са уж за лекарства, операции, прегледи...

– Но това е ужасно – обажда се Джандая.

– Ужасното е, че е истинска история. Част от тези пари успяхме да върнем. И някой, който наистина имаше нужда, беше излекуван. Покрихме лечението на едно дете. От тази история ми се иска да запомните следното: Това, че големците крадат, засяга всички нас.

Приковал е вниманието ни. Вече слушаме, без да гъкнем.

– Занимавам се с това, защото има значение къде отиват парите, с които всички ние може да живеем по-добре, а не само големците.

Той млъкна и отново оглежда класната стая. По устните му продължава да играе усмивка. Сладкодумен е. Не съм сигурен колко точно разбрах от приказките му, но ми е приятно да го слушам. Излъчва доброта и спокойствие. Имам усещането, че някъде съм го виждал или че го познавам.

– Е, успяхте ли да отгатнете с какво се занимава нашият гост? – пита ни учителят.

– Писател? – пробва се някой.

Господинът от миналия век клати глава.

– Съдия? – подхвърля друг.

Още един жест на отрицание.

– Клоун! – изстрелва трети. Класът се разсмива.

– Предавате ли се? – пита учителят ни.

– НЕЕЕЕ! – Всички сме нетърпеливи да продължим да отгатваме.

– Да, обаче моят приятел трябва да си ходи, а ние с вас да започнем урока.

– Съжалявам, деца. Често ми се случва да ме прекъснат или изгонят точно когато стане най-напечено или интересно – повдига рамене господинът от миналия век. – Моята професия е разследващ журналист.

– Разследващ журналист ли! – ококорвам се. Стига, бе! – Че тази професия не спря ли да съществува?

– Ако нещо те човърка отвътре, никога не спираш да душиш, нали? – отвръща ми гостът.

Изглежда наистина е от миналия век... Ама, я чакай малко! Ако той е, значи... Ами да, ето откъде ми е познат! Настръхвам.

– Приятно ми е – сваля шапката си и едва кимва, след което отново я захлупва върху ушите си. Заедно с него прошепвам името, което вече е изплувало в съзнанието ми.

– Нед Ноксвил. И вече наистина трябва да тръгвам. Но преди това, нося ви подаръци! За да записвате там въпросите, чиито отговори може да направят света по-добро място.

Той бърка в платнена торба и вади купчина малки тефтери с кафява кожена подвързия. Еха!

– Познаваш ли го? – тихо ме пита Руби, но аз му махвам с лапа.

Нег Ноксвил! Да ми се подпалят ушите! Че мама е запазила почти всички разследвания на Нег Ноксвил в папката със статиите. Нали и двамата са работили за вестника „Гласът на града“. Тя го обожаваше. Аз също. Иде ми да забия от вълнение. Трябва някак да му привлеча вниманието! Той си е цяла легенда. Е, добре де. Поне за нас с мама. А сега ми е пред очите – от път и кръв, небрежно облезнал се на катедрата. Приглажда ревера на самото си, прави лек жест за довиждане и се отправя към вратата. Изведнъж се провиквам:

– А как може да направим така, че и ние да разпознаваме истината?

Той спира и ме поглежда. Стърча изправен над чина си.

– А, момчето с писалката – усмихва се. После отново се обръща към класа, а аз послушно си сядам на мястото.

– Не си мълчете пред големците, ако ги хванете да мамат. Подхождайте към всичко с любопитство и си пазете чувството за хумор.

След като изрича последното, се връща обратно до моя чин и поставя на него визитка. После си тръгва. Подозирам, че това няма да е последната ни среща.

IV

Ето ме тук сред историите, които мама е събирала години наред в червената папка, която ми подари. Следобед ли е? Имам чувството, че моментът, в който видях на живо самия Нег Ноксвил беше ей сега, а не преди часове. Сякаш след това или съм превъртял времето, или пък директно съм се телепортирал у дома с едно щракване на пръстите. Щрак! И ето ме тук. Сред успокояващия аромат на пожълтелите страници бавно започвам да идвам на себе си. Погледът ми обхожда една по една изрезките от вестници, скача от статия на статия. Тези от Нег са ми най-любимите. Ама че заглавия!

*Отровата под краката ни:
Историята, която никой не иска да разкаже*

*Чадър над Часовникаря:
Кой пази мръсните му тайни?*

*Разследване под натиск
или кой се страхува от истината?*

*Журналистът Гръмски остава задържан
без доказателства*

Корупцията – тихият враг на града

и още, и още... Как да не ти настръхне козината от вълнение!

А днес видях самия Нег Ноксвил, супергероя от детството ми, от плът и кръв, със собствените си очи. Още не мога да повярвам, че е реален! И ми гаде не само това тефтерче, ами и визитката си! Поглеждам двата магични предмета и бавно ги оставям върху разпилените листове. Прокарвам лапа по тях и нещо привлича погледа ми. О! Любимият ми материал в „Гласът на града“.

*Пейката на баба Копринка – и как тя се
превърна в протест
от Нег Ноксвил*

*Всяка сутрин, точно в 07:15, Копринка
Душкова се появява с плетена чанта, вестник и*

*термос ароматен билков чай. Сяда на третата
пейка вдясно от входа на парк „Дръж ми
пръчката“. Там си слага възглавничка, разтваря
вестника, отпива от чая в термоса си и докато
чете, не пропуска да поздрави всеки минувач. Знае
почти всички по име и по походка...*

Сепвам се и се обръщам. Сестра ми е застанала зад мен и ми приглася в четенето.

– Ти пък кога се появи? – питам я.

– Отдавна не беше вадил колекцията – казва и сяда до мен.

– Помниш ли как ми ги четеше някога мама? – разсмивам се.

– Да! А аз само веднъж гождох да послушам и после сънувах кошмари.

– Но пък виж колко си смела днес! – потупвам я.

– За смела не знам, но със сигурност мога аз да уплаша някого. Изглеждам ужасно – казва Фара.

– Така си е. Наистина си много грозна – въздъхвам театрално.

– Гадняр! – казва Фара.

– Добре де! Чакай да те огледам.

– Я се скрий! – извиква сестра ми и се извъръща.

Перчемът ѝ закрива голяма част от лицето – изгорената. Там не расте козина, а меката кожа е набраздена от фини линии.

– Може ли? Тази май не е от страшните. –



Пресяга се с усмивка към листа.

Кимвам. „Приказката за Пейчицата“ – така си я бях кръстил. Фара взема статията и продължава да чете на глас, а аз се отпускам и лягам назад. Затварям очи, докато потъвам в историята. Мелодичният ѝ глас ме унася. Споменът как съм се сгушил в мама и ушите ѝ ме гъделичкат по носа настоятелно си проправя път измежду думите, обърква и накъсва изреченията.

– ... и баба Копринка няма достъп до любимата си пейка от близо три месеца ... Отнякъде се появява стол ... Всеки ден идва и сяда точно срещу старата си пейка – и гледа към оградата – висока и плътно скрила цялата зеленина ... докато един ден не пристига малко кутре с хартиен плакат: „Върнете парка на баба Копринка“ ... Протестът на баба Копринка набира сила с всеки изминал ден ... Роят се и въпросите около реновацията, драги читатели. Колко време още ще стои ограден паркът? Кой е отговорен за забавянето? Какъв е бюджетът за този ремонт? Ще има ли отново парк въобще и кога?... Знаеш ли какво е станало с този парк в крайна сметка? – Фара прекъсва да чете и ме пита.

– Нищо. Мама ми е казвала, че заради протеста свалили накрая оградите. Оказало се, че нищо не е свършено, а паркът бил съсипан

заради липсата на грижи през цялото това време. После така и никои не го реновира, а уж все обещаваха. Накрая го продали и сега там е голямото кръгово.

– Толкова е тъжно... Ами Копринка? – пита Фара.

– Сигурно отдавна е умряла. Това е било толкова отдавна. Доколкото знам, е един от първите репортажи на Нег Ноксвил. Виждам колко е пожълтяла хартията – поемам статията от ръцете ѝ.

– Защо никои не пише така вече! Направо те хващат за гърлото! – казва сестра ми.

– Нали! И аз това се чудя. Като дете мечтаех да го срещна, но не ми се вярваше, че е истински. А днес го видях, и то в училище, представяш ли си! Винаги съм искал... Искан да бъда като него, Фара!

– Ами... Имаш неочакван пожар, който си плаче за журналистическо разследване. Имаш приятели, които да ти помагат. Имаш и сестра, която да те рита под опашката, ако решиш да се откажеш. Как ти звучи като план?

– Частта с приятелите е малко под въпрос... – смотолевям.

– О, не! Какво пак си забъркал!

– Малко се сдърпахме с Джандая. Познай...

– Брут... – въздъхва сестра ми.

Кимам.

– Не го понасям! И не понасям как тя все намира начин да го оправдае или защити!

– Нормално е, Оскар! Те са отраснали заедно в дома. Наистина не разбирам какво толкова не ти е ясно? Няма родители, живеят в уют... Кучетата там се научават да си пазят гърба едни на други, защото иначе няма кой. А като кутрета сигурно са си били приятели, боричкали са се, играли са... Тези неща остават. И дори да са толкова различни днес, миналото им ги е белазало да бъдат лоялни един към друг. Наистина ли трябва да ти обяснявам как работи кучешката природа?

– Все много знаеш – изплзвам ѝ се.

– Не виждаш ли, че я е грижа за всички – за Руби, за Клъч, за мен. Защо да не я е грижа и за Брут? Тя просто си е такава! И като се опитваш да я настроиш срещу Брут, само може да се скарате още повече и най-накрая да спре да я е грижа за теб.

– Тя не ми е майка, че да се грижи за мен! – излайвам.

Фара млква. Аз се нацупвам и започвам да събирам статиите.

– Понякога си голямо бебе, да знаеш. Отиги и се извини на Джандая. Може и да не ти е майка, но ако я загубиш, ще ти липсва не по-малко от мама.

Въртя думите ѝ в главата си, докато събирам

изрезките и ги връщам обратно в папката. Мога ли да бъда като Ноксвил? Искам да бъда като него! А вече си имам и тефтерче. Мога да надуша, че в цялата история с пожара има нещо гнило. Имам глутницата си. И имам нужда от Джей. Фара е права. Ако не се сдобрим и я загубя, ще ми липсва адски, адски много.



V

Трак! Трак! ТРАК!

Камъчетата потропват върху втория прозорец вляво над главната порта на дома за мелези. Вътре мъждука светлина. Джандая сигурно се е излегнала на леглото и слуша музика. Не ми отговори, когато ѝ звънях. Затова нямам друг избор, освен да гойда тук и да се опитам някак да привлека вниманието ѝ – скрит в сенките да мятам камъчета по прозореца. Това място е бая зловещо. Направо те побиват тръпки. Дом за мелези „Светло бъдеще“. На повечето бъдещето им е доста тъмно, но това е друга тема. Вътре има кучета на най-различна възраст, всичките изоставени. Повечето от тях не са породисти. Джандая например има

дълги уши и остра муцуна, а очите ѝ са големи, топли и влажни, много прилича на онези редки афгански хрътки само дето няма толкова дълга козина. Някой я намерил и я довел тук преди години. Двамата с Брут били най-малките. Израснали са заедно. Доста ни е разказвала за него и ако слушаш за игрите им, ще решиш, че той е бил най-забавното пале на света. Да бе! Направо си го представих, но да не почвам пак. Мисълта ми беше за сградата. Не искам да звуча като някакъв бълъбо или нещо такова, обаче това място е суперзловещо. Фасадата е бая олющена, а вътре таваните са страшно високи. Малко като имение от миналия век, ама от онези – най-страшните, дето вътре живеят призраци, а стълбите скърцат. В двора растат гъсти храсталаци и дървета, а над голямата входна врата едва трепка лампа. В абажура се очертават силуетите на десетки мъртви пеперуди и разни други насекоми, които, привлечени от светлината, са намерили там смъртта си. Леле че поетично го измислих това последното! Бива си ме.

Трак! ТРАК!

Ох, хайде де, Джей! Свали ги тия слушалки! Още малко и ще счупя стъклото. Еее, доживях! Най-накрая ме чува. Един силует се приближава

към прозореца и се заглежда навън. Излизам от сенките и се ухилвам насреща ѝ. Махам енергично с лапа и я викам да слезе при мен. Ако си мисли, че оттук, долу, не виждам как завърта очи, като ме разпознава, много се лъже. Загръщам се по-плътнo в суитшърта и притихвам, заслушан в тупкането на стъпките ѝ по стълбите надолу.

Като стига при мен, прави нацупена физиономия.

– Как я караш, Джей? – изстрелвам.

Опитът ми да звуча непринудено увисва във въздуха. Затова пробвам с нещо различно.

– Ъъъ, направи ли проекта за утре?

– За проекта ли искаш да си говорим наистина? – срязва ме

– Всъщност не. Аз, такова, гойдох да се извиня.

– Мхмммм – провлачва Джандая.

– В смисъл, днес някакво тъпо се получи сутринта, после нали там с Хари, и после гоиде Ноксвил, а после... – мънкам насреща ѝ.

Тя мълчи. Загръща се плътнo в якето си и поглежда някъде настрани. Има изящен профил. Винаги ми е приличала на чистокръвна, но изследванията, които са ѝ правили, показват наличие на няколко породи в родословието ѝ. Тя не се срамува като някои от другите мелези. Винаги ходи с вирната муцуна, но не изглежда

надута, точно заради очите. Само дето сега въобще не иска да ме погледне. Въздъхвам.

– Ох, добре де, съжалявам, че пак се ядосах така покрай моя... покрай Брут.

Тя продължава да мълчи.

– Съжалявам. Наистина! Не искам да се караме заради него. И обещавам, че ще опитам да се владея повече. Знам, че вие си имате някаква ваша си връзка. Просто понякога... Ами причернява ми и така. Исках и по-рано в училище да ти се извиня, ама... Просто наистина много се развълнувах, като видях Ноксвил, затова бързах да се върна, да извадя червената папка и някак да се потопя в емоцията. Все едно ти да видиш на живо онази, твоята Вега – гражданската активистка, дето си луда по нея.

Изстрелвам всичко на един дъх и вкарвам онази умолителна нотка в гласа си, за която знам, че ще я разтопи. Обръща се и ме поглежда. Точка за мен!

– Пък и... имам нужда от теб! – довършвам.

– Да кажем, че се приема – отговаря най-после Джандая.

– Топ! Чукни пет! – подскачам и протягам лапа във въздуха, но от начина, по който тя ме измерва с поглед, разбирам, че прищпорвам благоразположението на духа ѝ.

Ок, тогава ще говоря по същество.

– Нещо ме човърка. Искам да се върнем в

стаята на Хари. Не успяхме да разгледаме там достатъчно добре. Може да открием доказателство, което да използваме, за да го защитим и... Не мога да го обясня, сякаш има някаква невидима следа, която надушвам. Хари е добра душа, не е способен да направи такова нещо. Освен това имам чувството, че тези сфери са част от картинката. Никога не съм виждал такива! Все едно интуицията ми се опитва да ми подсказва нещо.

Вадя от джоба си листа, който намерих в бърлогата на Хари, и го разгъвам. Джандая поема рисунката в лапа и се заглежда в нея.

– И аз не съм ги виждала. Може би е някаква нова технология. Сигурно Хари знае, щом ги е скицирал. А Ноксвил май наистина ти е размътил мозъка – разсмихва се и ми връща листа.

– Идея си нямаш! Мама е запазила всичките му статии. И толкова ми ги е чела като бях малък... Понеже нали и „Гласът на града“ е спрял да излиза, та затова имам чувството, че ѝ бяха още по-ценни. От нея трябва да съм се заразил.

– Че защо е спрял да излиза? Да не е заради баркнет? Защото е нещо старо ли?

– Не знам. Бях малък и много неща не ми бяха ясни. Мама ми каза единствено, че разни влиятелни типове не дават на журналистите да пишат вече.

Умълчавам се и мислите ми пак се връщат

назад към миналото. Един от любимите ми спомени е как мама седи на пода с разпилените пожълтели страници под лапите. Вика ме при себе си, за да видя нещо. „Това е важно, гледай!“, и ми показва някаква греболия – жест на някой от сниманите, поглед или нещо уж незначително на заден план. Обръщаше ми внимание да се оглеждам отвъд лицата, защото понякога „дяволът се крие в детайлите“. Така и снимаше – все търсеше нещо, което никой друг не вижда.

– Много странно. Не знаех, че някой може да ти забрани да пишеш – прекъсва спомена ми Джандая.

Кимам. Наистина. Как така някой може да ти забрани да пишеш? Тогава не разбирах мама съвсем. Но си спомням, че някакъв неин приятел го бяха вкарали в затвора заради „Гласът на града“... На мама пък ѝ предложили работа в баркмедията, след като закрили вестника, но тя отказала. Било все едно да работи за тези, срещу които се бори. Остана безработна до края. Продължи да снима, но само за удоволствие. А беше много добър фотограф!

– Знаеш ли, че тя все ми казваше, че не трябва да имам доверие дори на тези, които са много мили с мен. Защото понякога това е само наужким.

Джандая се замисля.

– Все едно някой да се държи добре само защото иска нещо. Така ли?

– Може би да. Мислиш ли, че Хари може да се преструва на много мил, а всъщност той да е запалил наистина Фенера? – питам я.

– Категорично не – клати енергично глава Джандая. – Пък и какъв интерес може да има да пали Фенера?... Замисли се!

– Мисля. От толкова мислене още малко и пушек ще ми излезе през ушите. Затова искам да се върнем там. Например утре в голямото междучасие, за да може да кажем и на останалите преди това?

Но вместо да ми отговори, Джандая тихичко изшътква, а погледът ѝ се заковава на нещо зад мен. Чувам стъпки и се обръщам. Все още не виждам лицето, а само някаква безформена грамада, която става все по-голяма и по-голяма, докато имам чувството, че в един момент ще ме смаже. Заставам пред Джандая. Тогава зървам пред себе си муцуна, която... се усмихва почти гружелюбно. Грамадата ме тупва с лапа по рамото.

– Май ви изкарах ангелите, а? – пита.

Леле! Това е Гранитски! Уха! За първи път го виждам на живо, а не по баркмедията. Бая е едричък!

– Ами... да, не, ние просто си говорим – озъртам се назад към Джей и отстъпвам.

– Ааааа, с Джандая! – ухилва се той.

Трябва да му викат Грамадански, а не Гранитски. Запълва пространството направо като за трима възрастни. Сега поставя лапи на раменете и на двамата ни. Не ми е приятно да ме докосва някакъв непознат, но имам чувството, че лапата му тежи повече от мен и не мога да я махна.

– Как е моето любимо момиче? – разтриса се със смях търбухът му.

– Бом-бас-тич-но! Както винаги – казва Джей.

– А кой е твоят приятел? – поглежда ме Гранитски.

– От училище. Обсъждаме един проект за утре, защото трябва да го предаваме заедно – смотолевя Джандая.

– Но аз не питам това – казва Гранитски и този път гласът му прозвучава остро, сякаш не търпи възражение.

– Аз съм Оскар, сър!

Това пък откъде дойде? И сам не ми се вярва какви ги плещя. Още малко и ще му козирувам...

– Сър? – разсмиват се едновременно Джандая и Гранитски.

– Еее, само „сър“ не ми бяха казвали досега. Харесва ми! Харесваш ми, момче!

Тупва ме по гърба толкова силно, че се олюлявам. Поглеждам към Джандая.

– Значи до утре, Оскар! И за проекта се

разбрахме. Ще отидем да направим проучването на място, за да може да покажем в часа и снимки, нали? – намига ми.

– Ъм, добре, да. До утре!

Стоя с ръце в джобовете и ги наблюдавам, докато влизат навътре. Той е поставил лапа върху рамото ѝ някак свойски. Върви след нея, все едно я води. Нали мястото му принадлежи.



Дарител е на дома и Джандая го знае от малка. Даже ѝ купи последните блейдове за рождения ден... Като се замисля, все ми е едно. Важното е, че се сдобрихме и утре ще отидем пак до стаята на Хари. Прорязва ме студен порив на вятъра. Скривам се в качулката на суитшърта. На излизане минавам покрай черна кола, дълга сигурно 10 метра. Двигателят работи, но фаровете са изгасени. Това е каляската на Гранитски.

– Фиууу! – подсвирвам.

Мисля си какво ли е да живееш в такъв разкош. „Големец“ изниква в ума ми и си спомням за срещата с Ноксвил. Дали Гранитски е такъв? Бих питал Нег, ако отново го видя. А после се сецам за Хари и за неговата схлупена стаичка. Дали утре ще открием нещо ново там?

VI

Откакто ни каза да седнем, не е продумал. Клъч си е мушнала лапите под краката. Джандая ги е кръстосала пред гърдите. Руби ги е поставил в скута и чопли козинката между пръстите си. И тримата са забили поглед в пода. Аз зяпам стените на кабинета, като избягвам погледа на директора. Но с периферното си зрение усещам, че ни гледа. Хич не ми е за първи път да идвам тук, но всеки път се впечатлявам от начина, по който изглежда помещението. Все едно не си в училищен кабинет, ами в ултра луксозен апартамент. Всичко е някак снобарско – бюрото, мебелите, килимите. Даже и ние сме седнали на един натруфен кожен диван и сме хлътнали толкова ниско в него, че почти опираме земята. По стените висят неговите снимки с важни

клечки, грамоти, картини. Всичките са огромни и в позлатени рамки с орнаменти. Ох, няма ли да каже вече нещо? Тази тишина ме подлудява.

– И какво си мислехте, че правите, нахлувайки в стаята на охраната Драскалски без право на достъп? – ноктите му барабанят на бюрото.

– Аз бях, господин Увъртов. Аз ги накарах – казвам.

– Ще стигнем и до теб, Оскар. Сега питам всички какво смятахте, че ще се случи, та решихте да влезете в стаята, въпреки че много добре знаете, че Драскалски е арестуван.

– Точно защото е арестуван! – подскача Руби. – Не трябва да е. Той е толкова добър и ние го познаваме. Не е честно да е арестуван!

– Деца – въздъхва директорът, – нали не си мислите, че може да се справите по-добре от полицията с разследването. Само си търсите белята...

– Но по новините вече казаха, че полицията смята, че той е виновен – намесвам се отново.

– Вижте! И аз винаги съм харесвал Хари, но не тръгвам да душа там, където нямам работа, нали? Гледам си училището и уроците. Съветвам и вас да направите същото. Да ви кажа, никак не ми е приятно, че сега трябва да ви докладвам.

Като по команда всички вдигаме глава към него. Само това остана!

– Ще ни вземат ли коксъли? – пита тихо Клъч.

– А вие какво очаквате? Да ви почешат заг ушите ли? – изведнъж почва да нервничу. – Виждате полицейска лента, опъната пред вратата. Тя не ви спира. Промушвате се и нахлувате в стая, която се предполага, че е на заподозрян за палеж. Кой знае колко време сте били вътре и дали не сте унищожили някое веществено доказателство, преди да ви хванат!

Изправя се зад катедрата. После рязко сяда пак и шумно издиша. Погледът му шару напред-назад.

– Но ние нищо не сме унищожавали. Искане да помогнем – казвам.

– Е, хубаво помогнахте. Най-много и на мен да

ми понижат ранга сега. А вече съм на крачка от...

Млъква, сключва лапи отгоре на катедрата, после рязко ги мушва пак отдолу. Едната му лапа е бинтована. Чак сега забелязвам. На крачка от какво е?

– Добре че вече имаме нова охрана! Иначе можеше и още да се мотае вътре! – прогължава.

– А каква е гаранцията, че тази нова охрана няма да унищожи някое доказателство – промърморвам тихо. Все пак той също изглеждаше доста съмнително – не като охрана на училище, а като охрана на трезор. Откъде ли се взе!

– Каза ли нещо, Оскар? – пита ме Увъртов, а сините му очи се втрещават в мен.

Джандая ме стисва за крака.



– Не, господин Увъртов. Надявам се, че полицията ще намери истинския виновен и Хари ще бъде освободен.

Не съм чааак толкова тъп, че да тръгна да се заяждам с него и да наливам още масло в огъня. Увъртов минава пред катедрата с бавна крачка и се обляга на нея. Едната му лапа – онази, бинтованата – вече е в джоба. Прави знак на останалите да излязат, а мен оставя сам в кабинета си. Джандая ме поглежда разтревожено преди вратата да хлопне зад гръба ѝ. Оставаме само двамата – аз и Увъртов, както всеки път, когато се озовем тук с Брут след някое спречкване. Първо се кара на двамата ни, после казва на Брут да си ходи и след това оставам само аз, за да ми гудне на четири очи. Всеки път ме предупреждава, че само съм създавал проблеми и че досега да ме е отстранил, ако не бил баща ми.

– Оскар...

Ето, започва се. Първо ще каже колко му е неприятно пак да сме в тази ситуация, после ще спомене за татко и как не иска да го тревожи. Не че татко много се вълнува какво се случва с мен. Но когато Увъртов му звънне след поредната случка, все пак опитва да говори с мен. „Говори“ е леко преувеличено, разбира се. По-скоро клати глава с разочарование, мърмори, а аз го изслушвам, кимвам и обещавам вече да

се държа прилично. Не искам да го натоварвам все пак. И без това ходи из вкъщи като някакво зомби.

– От смъртта на майка ти мина доста време и мисля, че бях доста търпелив по отношение на всичките ти провинения – продължава Увъртов.

Кумам. Вдишвам и издишвам. Джандая ме учи да броя до 10, като има конско, само да си трая и да дишам дълбоко. Помага и ако гледам надолу.

– Ако още един път се озовем в тази ситуация, ще последва истинско наказание, по-голямо от мъмрене и няколко коксъла минус.

Накъде бие? Намръщвам се и скръствам ръце пред гърдите си. Заплашва ли ме? Какво толкова може да ми направи?

– Сега трябва да влизам в час. Предлагам и ти да направиш същото, за да не започваме с отсъствията от началото на годината. Искаш да завършиш успешно училище, нали?

Долавям в привидно загрижения му тон точно обратното. Да му вярвам ли, че му пука за мен? Не съм сигурен. Защо иначе само аз ще го отнасям? И все пак го поглеждам и кимвам. Излизам от кабинета, а после и от училище. Нямам намерение да влизам в час. Превъртам сутринта в главата си. Видяхме всички онези бутилки терпентин в стаята на Хари, да, но той нали е художник. Нормално е да ги има в

изобилие. Терпентинът му служи за разреждане на боите, а не за да пали разни стари сгради. Обаче е удобно, нали? Той е удобен, нали? Но кой иска да го напони? Не знам какво се надявах да открием още там... Сигурно някоя от онези сфери. Няма да се успокоя, докато не разбера за какво служат... Трябва да помисля. Затова отивам там, където това ми се удава най-добре.

VII

Облягам глава на дървото и зяпам. Обмислям накъде да поема сега. Към вкъщи? Не, съмнително е да се прибера по това време на деня. Чудя се дали Хари има някакви близки, приятели, познати? Някой, с когото бих могъл да се видя и да поговоря. Никога не е споменавал никого... Или пък да отида при самия Хари... Ами да! Защо пък да не отида при Хари! Но как? Изведнъж забелязвам нещо. Или по-скоро някого.

Ах, Брут! Брут, който се изнизва през двора на училището и само се озърта наоколо.

Спира на тротоара и поглежда напрегнато в екрана си, после почва да върти глава във всички посоки. Изправям се, за да виждам по-добре, но в същото време се притискам плътно

до дървото, за да не ме забележи случайно. До него спира черна кола. Една от онези, за които се говори, че са запазената марка на Гранитски. Той пристъпва към нея, оглежда се за последен път и набързо влиза вътре.

Сърцето ми прескача. Какво, да ми ядат опашката, прави Брут в една от колите на Гранитски? Мятam се на борда, без да му мисля, и тръгвам след него.

Криволичим из улички с разбита каменна настилка, покрай сгради с олющена мазилка и готически детайли, съмнителни барове и типове, които предпочитат да останат незабелязани. Козината на врата ми се изправя от това място. Кучетата, които са наизлезли, са основно мелези. Породистите нямат място тук. За тях... за нас е отреден центърът и родителите от малки ни предупреждават да не идваме в Стария град. Аз обаче го познавам добре. С Руби ходим до Индустриалната зона да граскаме, а най-краткият път до нея минава оттук.

Но каква работа има Брут в тази част на града? След известно време колата спира пред малък магазин. Спотаявам се зад едно дърво. Продължавам да недоумявам. Брут в колата на Гранитски... Гледай ти! Вярно, че се знаят покрай дома, но... Джандая никога не се е качвала в колата му. Щеше да каже, нали? И защо му



е на Гранитски да вози този гадняр... Направо ще ми гръмне главата от въпроси. Вратата се отваря и Брут слиза.

Спира за момент пред входа на магазина и се оглежда наляво-надясно преди да влезе...

Минавам небрежно покрай витрината и хвърлям поглед вътре – точно навреме, за да видя как продавачката подава на Брут... нещо кръгло, което за миг проблясва в синьо-зелено. Я чакай малко! Та това е сфера! Същата като онази, която видях по време на откриването! И като тази на рисунката в стаята на Хари. Той я прибира в раницата си и тръгва към изхода. Избързвам напред и завивам зад първия ъгъл. Надничам предпазливо от сенките.

Той излиза от магазина и рови в раницата си. Ето я пак! Същата сфера! Обръща я в ръцете си, разглежда я сякаш за последно, след което я хвърля небрежно в близката кофа за боклук. Може би това е старата, а той е взел друга – чисто нова?

Изчаквам да се отдалечи, а после се приближавам към контейнера. Сърцето ми бие луго. Бъркам вътре и я вадя. Сега мога да я разгледам по-добре. Набраздена е цялата с фини линии по корпуса. Може би се отварят при активиране и тя се разпуква? От едната ѝ страна има малък обектив. Надзъртам в лещата му, но не виждам нищо. Сферата

изглежда захабена. Дали ще може да разберам какво представлява?

Брут не ме е забелязал. Как би могъл да очаква да ме види тук? Отваря вратата на лимузината и се шмугва вътре, но нещо се случва – внезапно изскача навън. Подпира се на вратата и започва да се озърта.

Дали пък шофьорът не ме е видял как взимам сферата?

Задържам се в сенките, но нямам време да умувам. Брут поема в моята посока, затова не чакам повече – хвърлям се на борда и офейквам към участъка. Имам цел и тя е Хари. После ще мисля за Брут и гали ме е разпознал. Но дори да ме е познал... после нищо не може да каже, защото сам би се издал. Вече съм сигурен – тук има нещо гнило.

VIII

– Да не се загуби, бийгълче? – подвиква ми някой.

– Внимавай, че тук нямаме такива модерни бордове... Да не се спънеш някъде!

– Дали пък да не пробваме колко бързо може да тича паленцето, ау, ау, аууууу!

Гласовете и смеховете зад гърба ми заглъхват. Само се заяждат, но никои няма да посмее да ми скочи. Все пак участъкът е през две преки.

Най-после стигам до площад „Справедливост“. Отвън сградата на ареста изглежда като голям бетонен куб – със строги форми и в пълно противоречие с готическия стил по пътя насам. Знам, че е готически, защото Руби ми е казвал.

Постоянно ми надува главата с разни такива и въпреки че обикновено не го слушам, ето че все пак нещо си е пробило път в паметта ми.

На фасадата личат следи от стар герб, но сега една част от него е паднала, а останалото прилича повече на тъмно петно. Спирам точно на стълбите пред масивната стоманена врата. Опитвам да я отворя, но е ужасно тежка.

Мисля, че някой натиска и отвътре и така с двойно усилие вратата поддава. През оформилия се процеп се промушва полицаи. Коремът му определено не е доволен от натиска. Полицаят е толкова зает да пухти, да пъшка и да реди проклетия по адрес на вратата, че в първия момент въобще не ме забелязва. Изчаквам го търпеливо и когато погледът му най-сетне се спира на мен, му се ухилвам насреща и бодро го поздравявам.

– А ти къде? – кимва ми.

– На свиждане – отговарям.

Той ме измерва с поглед. Потупва джоба си, откъдето вади смачкан пакет цигари и ми прави знак да продължа. Още от вратата ме удря миризмата на... нещо неопределимо? Смес между стара хартия, мастило, евтин сапун и развален климатик.

Приемната е малка и претъпкана с мебели, които сякаш са били предназначени за друга

сграда, но по някаква причина са се озовали тук. В единия край има бюро – масивно и внушително, а върху него лежи стар вентилатор, който бръмчи и от време на време спира. Разпилени са листове и опаковки от лакомства.

Точно срещу мен има гише със стъклен параван. Зад него стои лелка, забила муцуна в монитор от миналия век. В отражението на очилата ѝ виждам, че мести някакви карти за игра по екрана. Стига, бе! Виждал съм само майката на Клъч да го прави. Путах я тогава какви ги върши, а тя ми каза „редя пасианс“. Това е изумително скучно нещо според мен, но изглежда, си ходи със старите монитори. По новите сто процента го няма. Прокашлям се.

– Добър ден!

Не получавам отговор.

– Извинете! – опитвам малко по-силно.

Тя извързва поглед от монитора, поглежда ме и само ми посочва табелка, написана с черна химикалка и грозен почерк: „Тук не е информация“.

– Ъм, аз съм за свиждане с Хари Драскалски – все пак казвам.

– Свиждания не предлагаме – изстрелва лелката.

– Но аз трябва да... – повишавам леко тон.

– И аз трябва да си свърша работата, а имам още час и шестнадесет минути до края на

смяната – почуква тя по монитора. – Айде!

Мушвам лапи в джобовете си и се оглеждам наоколо. Стените сега са бледожълти, на някои места още личи оригиналният им цвят – светлобежово. На една от тях виси табло. Аха! Там пише „Важна мация“. Част от буквите са избледнели, но ми е достатъчно да видя, че има и част за свижданията.

„Всеки ден от 9 до 11 и от 15 до 17 ч, стига да не се нарушава времето за отгих на персонала или задържаните“. Връщам се при лелката на гишето. Почуквам на стъклото.

– Там пише „всеки ден от 15 до 17 ч“ – посочвам. – Сега е 15.45!

Лелката се обръща към таблото. Присвища очи и се опитва да разчете информацията от мястото си.

– Роднина ли си му? – поглежда ме над очилата.

– Племенник – излъзвам.

– А документ? Нещо?

– Ами... нося си картата от училище.

– Не стига – мръщи се лелката. – Как да знам, че ти е вуйчо, а? Даже не сте една порода. Той е записан кокер, а теб като те гледам, си от груго тество.

– То е защото е осиновен и майка ми му се пада нещо като доведена сестра – изстрелвам.

– Така, така. Да кажем, че те пусна... Трябва

да измислим нещо – примлясва лелката и се отпуска назад в стола си.

– Какво да измислим? – недоумявам.

– Младежо, ти да не си вчерашен? Да измислим какво ще ми дадеш, че спирам другата си работа заради теб – отговаря най-невъзмутимо тя.

– Ами, тъм – бъркам в джоба си и напипвам сферата и кучешка бисквитка. Вадя бисквитката и поглеждам първо към нея, а после към лелката: – Имам само това.

– Екстра. Тъкмо с чайчето! – накланя се лелката, плъзга лапа от едната страна на бюрото и разтваря лапа.

Не знам шегува ли се, или е сериозна. Все пак слагам вътре бисквитката, а тя я свива и прибира под бюрото точно когато чувам загърба си познато пухтене. Някой се вмъква обратно в помещението.

– А, момче, ти още ли си тук? – пита ме полицаят. – И какво си подавате там под масата, а?

– Почерпи ме с лакомство, какво си се развикал – отговаря лелката.

– Само да си обърна гърба и все някой с нещо те черпи тебе – разсмихва се гръмко полицаят. – Намерили с какво да ми се подкупват.

„Подкупват?“ Тази дума съм я чувал само веднъж. Един път татко обясняваше на мама

как са му обещали коксъли, ако каже, че не е видял едни документи, които шефът му бил подписал. Тогава татко наистина не казал на никого за документите, ама не взел и коксълите. Мама беше бясна. Това бе единственият път, в който бяха толкова скарани, че цяла седмица не си говореха. Тоест мама беше скарана с него, а той просто си ходеше на работа. Той татко не обича да се кара по принцип. Не иска никакви неприятности. Като я питах защо не си приказват, мама ми разказа случката и каза, че било опит за „подкупване“, че е незаконно и трябвало да кажат на полицията. А сега какво излиза? Че аз подкупвам служител в полицейски участък с кучешка бисквитка, така ли? Браво на мен! Добре се подредих... Ох, дали има камери! Ами ако ме арестуват? Оглеждам се.

– Искал да ходи на свиждане – прекъсва мислите ми тя, докато методично топи бисквитката в паничка с чай. – Е там пишело, че може.

– Ми да ходи! – вдига рамене полицаят.

– Ама кой ги измисля тия работи. Баш в края на работния ден, като е най-натоварено! – тросва се тя.

Поглеждам си лакомството, после поглеждам часовника. Десет безвъзвратно загубени минути... И изглежда, че никой не го е еня за подкупа ми с кучешка бисквитка.

– С кого ще се свиждаш? – смига ми полицаят.
– С Хари Драскалски – изстрелвам.
– А, новичкият? – сеща се той. – Хайде, ще те заведа.

Поглеждам притеснено лелката. Да не попадна сега в някой капан заради тая бисквитка! Тя енергично махва в моята посока все едно отпъжда муха. Все пак тръгвам предпазливо след полицая. По пътя той спира до една вендинг машина. Натиска бутон и отдолу се изсипва настет в картонена купичка. Той я бута пред муцуната ми и ме пита:

– Искаш ли? Пилешки е.

Поклащам глава. Докато вървим напред по коридора, лампите му работят, ту не. По пътя се разминава с други двама полицаи. Поздравяват се с докосване на фуражките. Те свиват по странични коридори в сградата, а ние продължаваме да вървим само напред. Накрая стигаме до тясна стая с едно бюро и няколко олющени стола. Има големи вътрешни прозорци, които гледат към коридора, по който дойдохме. Полицаят ме настанява, казва ми да изчакам и след малко се връща с Хари. Леле! Изглежда ми остарял с поне две години! Влиза с наведена глава и тъжно оклюмали уши. Поглежда ме вяло и едва се усмихва.

– Имате пет минути – разперва лапа уни-

форменият.

После затръшва вратата от външната страна, а Хари присяга на стола до мен.

– Хари... как си? Нали не те... тормозят? – ама че тъпи въпроси му задавам, но просто хем ми е жал, защото изглежда съсипан, хем искам да съм сигурен, че тук получава всичко необходимо. – Ще те измъкнем оттук, да знаеш.

Той ме поглежда с мътен поглед. Мълчи.

– Виж, нямаме много време. Моля те, трябва да ми кажеш какво си спомняш от онази нощ. Всичко, което ти идва наум – казвам тихо, докато съм наострил уши и за най-малкия шум откъм вратата.

– Там бях аз! Аз на кашка. Помислих, че полудявам – пресяга се и хваща лапата ми над лакътя. Изглежда почти налудничаво.

– Какво? Къде си бил ти? – поставям другата си лапа върху пръстите му, които продължават да ме стискат. Надявам се така да го успокоя.

– На стената! Където е инфоекранът на Цилиндъра, имаше графит, на който бях нарисуван аз. Преди това го нямаше, после го имаше, после пак го нямаше...

– Хари, нищо не разбирам...

– Трябва да е било към полунощ. Тогава видях бомбата, а в стаята ми светна като ден.

– Бомбата ли? Каква бомба?

– Така му викам, защото точно все едно избухна. Излязох да видя какво става. Като стигнах, видях себе си. Себе си и някой ме води на кашка. Затичах се обратно към стаята да взема парцали и кофа. Мислех, че ще мога да го отмия. То... то... изглеждаше като боя. Уплаших се, че ще ме обвинят във вандализъм. Че нали моята муцуна е на екрана, разбираш ли.

– Тоест тази „бомба“, както я наричаш, е променила изображението върху инфоекрана?

– Да, но като се върнах да го чистя после с четката и кофата, го нямаше вече. Все едно никога не го е имало. Помислих, че полудявам, но после я видях – бърбори все така несвързано



Хари.

– Кое си видял? – питам.

– Тази бомба. Мисля, че беше от нея. Тя трябва да го е направила. Като топка е. За първи път я виждам. Взех я в ръце да я разгледам, но тогава усетих дима и видях пламъците. Хвърлих я обратно на земята и се затичах към Фенера.

– Като топка? Да не би... Това ли е? – сепвам се, вадя сферата от джоба си и му я показвам. Хари ахва.

– Да! Даже я нарисувах на един лист по спомен, защото като се върнах да я търся на другия ден, вече я нямаше – трескаво започва да я сочи с пръст Хари.

– Значи да обобщим – тази топка – сфера – бомба някак е „избухнала“, както казваш, и е променила изображението на екрана, а после то е изчезнало и се е върнало предишното изображение, така ли?

– Да, само един-два пиксела бяха изгорели – кимва Хари.

– За първи път чувам за подобно нещо – казвам.

– И аз. Ама като разказах на полицаите, решиха, че си измислям. Нямамо такива бомби. И не им казах, че аз съм видял себе си нарисуван там. Кой ще иска да нарисува точно мен, Оскар? – недоумява Хари.

– А този графит, за който говориш. Имаше ли таг? Подпис? Нещо? – продължавам да питам.

– Нещо като каишка, нашийник. Не го видях добре... – смотолевя той.

Скачам на крака.

– Сигурен ли си?!

– За кое от всичко? – пита ме Хари с все така трескав поглед.

– За това, за нашийника?

– Така мисля, да. Защо?

– Защото, ако е така, знам точно кой е я пуснал.

Хари се сепва и ме поглежда.

– И той ще си получи заслуженото! – довършвам през зъби и стискам юмруци.

– Как... кой... – оживява се Хари, но в този момент вратата зейва и с тежка стъпка влиза дежурният.

– Времето изтече, момчета!

Мушкам бързо сферата в джоба си и кимвам на Хари. Няма да спра, докато не разбере цялата истина. Излизам от сградата на ареста, а навън вече е притъмняло. Безшумно се плъзгам на борда.

Триста бухала! Черният автомобил отново е там. Въобразявам ли си, или това е същата кола, на която се качи по-рано Брут? Дали не е успял да ме проследи чак дотук? Стои неподвижен,

спотаен в сенките, сякаш изчаква. Забивам за един ъгъл и оттам наблюдавам внимателно. Към колата се приближава фигура. Ама това е онзи полицай от ареста! Аха, сигурно отива да види какво правят тези тук. Уха, сега ще стане интересно!

Вместо да отиде до водача обаче, полицаят просто маха фуражката си, отваря задната врата и... влиза вътре. Колата се отдалечава с тихо ръмжение на двигателя, а аз буквално зяпвам след тях.

Нишката все повече се заплита. И имам чувството, че колкото повече гуша, толкова по-надълбоко нагазвам там, където не ми е мястото. Леле, нямам търпение да разкажа на останалите!

IX

Ето ме отново в двора на Фенера – на нашето място. Сам съм, но сега се чувствам по-близо до истината. Знам, че съм по-близо. След всичко, което научих вчера. Какъв ден беше само... Усмивам се. Мама би се гордяла с мен. Отварям тефтерчето си и започвам да нахвърлям вътре разни мисли и въпроси:

палеж – сфера – Брут – черен автомобил:

черен автомобил – полиция

палеж – Хари – ???

*Въпроси:
Защо Хари?*

*Какво общо има Гранитски?
Какво иска / получава Брут?*

Вдигам поглед и се опитвам да се концентрирам.

„Мисли! Нещо ти убягва!“

„Глупости, много неща ти убягват!“

„Мисли, хайде!“

Гледам към Фенера, сякаш отговорът се крие там.

„Какво пропускам?“

Жълтите ленти го ограждат и изпъкват на фона на тъмнината, която зее от дълбините на сградата.

– Песчееее! – Руби скача върху раменете ми някъде отзад.

– Ще ми изкараш ангелите, братле – обръщам се.

– Я, какво си ми нарисувал? – пита той и поглежда през рамото ми към тефтера.

– Потърни и ще ти разкажа. Къде са момичетата?

– Влачат се – и той посочва зад себе си.

– Пак ли тая шапка? – удрям го по перото от бухал.

– Предава се по наследство от моя дядо. Щом той не се бои от бухали и мен не ме е страх от нищо – отговаря Руби и вече се разсмивам с глас.

– Братле, не мисля, че някой бухал би се осмелил някога да се изправи в двубой с дядо ти... Та вие сте само мускули и кожа. Виж, дядото на Клъч

по би имал основание да се бои. Малките породи са им повече в категорията на лошите бухали.

– Ние ги сразяваме с ум – отговаря кротко Клъч и почуква по очилата, които винаги носи на главата си.

– Аз пък мисля, че този стил му отива. Изкарва на показ отвеяния мечтател, който живее в него – вдига рамене Джандая.

– Хиляди благодарности, милейди – леко се покланя Руби.

Когато смехът най-накрая отшумява, започвам да разказвам за Брут, за черните коли на Гранитски, за бомбата, за ареста и за Хари, дори за подкупа ми с кучешката бисквитка. Още страдам по нея, защото беше любимата ми с фъстъчено масло.

– Дай ми я! – казва Клъч.

Поглеждам въпросително протегнатата ѝ лапа.

– Тази сфера или бомба, за която говориш.

Подавам я, а Клъч започва да я оглежда от всички страни. Натиска някакъв бутон, който не бях видял досега, но нищо не се случва.

– Може ли да я задържа? – пита ме.

– Няма ли да е по-лесно да отидем и да купим такава? – намесва се Джандая.

– Да и да – отговарям. – Задържа я, а може да отидем и до магазина. Само че е в Стария град.

– Аз нямам проблем, нали съм мелез – надига

муцуна Джандая.

– Аз имам качулка – казва Клъч и потъва навътре в суитшърта си.

– А аз – изпъчва се Руби – перо от бухал, откъснато в битка на живот и смърт. Ако това не е доказателство за смелост, не знам кое е!

И този път не преглъщам възможността да се заям с него. Все пак Руби е най-добрият ми приятел, а всеки знае, че най-добрите приятели са тези, на които най-чистосърдечно може да се подиграваш. Съответно правя точно това по целия път до Цилиндъра.

– Тук ли е? – пита Джандая, като отиваме след часовете.

– Но това е просто лавка – намръщва се Клъч. – Сигурен ли си?

Отварям вратата и влизаме вътре. Вчера наистина не успях да огледам добре, като минах край витрината. По рафтовете са наредени всевъзможни закуски, пакетирана храна, има вендинг автомат за напитки и нищо кой знае колко по-различно от лавките, които изникват пред училище или в търговските центрове.

– Да? – посреща ни силно гримирана продавачка. Бухналата ѝ козина е боядисана в червено.

– Ами – подхващам – имате ли, ахм, не знам

как се казват точно, но едни кръгли сфери, които правят арт по инфоекраните?

– Които правят какво? – пита ме продавачката и вади ръцете си върху тезяха. Колко много златни пръстени има само!

– Графити – ама такива, по-особени – само върху инфоекраните – повтаря Руби.

– Не – отсича тя.

– Ама аз вчера видях, че оттука го купиха! – надигам глас.

– Кой какво е купил и от кого? – вдига вежди червенокозинестата.

– Ето това – вади сферата от джоба си Клъч и я показва.

– За първи път виждам такова нещо. Не знам как ви хрумна, че може да ги продавам тук. Най-модерното в моя магазин са тия новите енергобустъри. На промоция са, ако искате да пробвате.

– Те нали са забранени за деца – намръщва се Джандая, а лелката само изсумтява.

– А да не би да е било при някой от другите служители? – пробва се отново Клъч.

– Служители? Ало, породистата, да не си си в центъра! Тук нямаме „служители“. Имаме магазинче и продавач. Аз съм моят магазин. А сега си вземайте тази... топчица и изчезвайте.

Казва го и прави жест, с който ни отпъжда. Даже добавя нещо от типа на *Фъш, фъш!*, а

пръстените ѝ проблясват на светлината, която се процежда през витрината.

– Ама че гаднярка! – възмущава се Клъч, когато се изнизваме навън.

– А ти сигурен ли си... – започва Джандая, но само я поглеждам и тя млъква.

– Ето в тази кофа Брут хвърли старата сфера – показвам контейнера. – А там беше спряла колата. И ето зад този ъгъл се скрих да наблюдавам след това, а по тази улица избягах към ареста. Много добре си спомням всичко, да! И това е същият магазин, от който видях как Брут взе същата сфера и я мушна в джоба си, преди да се качи в колата на Гранитски.

– Да, но всичко това са по-скоро догадки, нали... Не сме 100% сигурни дали колата е на Гранитски, нито дали Брут е взел точно сфера – казва Джандая.

– Няма друг с такива черни коли в града – присвища очи Клъч.

– И какво е купувал Брут – енергобустър ли? Или кучешка бисквитка? – питам.

– Хей, нали няма пак да се скарате? – пита Руби.

– Няма. Просто... знам какво видях! – тросвам се.

– Имам идея – намесва се Клъч.

Тримата я поглеждаме.

– Хайде да наблюдаваме магазина за по няколко

часа на ден и да видим дали ще забележим нещо странно.

– Ами да, ако тези сфери са някаква тайна, те няма да се продават просто така... – потвърждава Джандая. – Лавката е добро прикритие по принцип.

– Там има камера – посочва Клъч. – Тези са достъпни публично.

– Тоест може да се вържеш и да ги следим без проблем, така ли? Имаш ли нещо против да го идем у вас? – пита Клъч.

Тя вдига палец с роботизирано движение. На нейния език това значи „Не, естествено“.

– Ами ако ти отидеш с Клъч, а аз и Джандая се навъртаме около Брут? – предлага Руби.

Не е лоша идея. Ако аз тръгна след Брут, това няма да доведе до нищо добро. Поглеждам Джандая. Тя кимва. Значи какво имаме дотук? Имаме следа, имаме и план. Усещам приятен гъдел в корема. А ако шестото ми чувство се окаже правилно, скоро ще имаме и доказателства!

X

Клъч живее в един от онези високи блокове, чийто последен етаж сякаш е забит някъде в облаците. Откакто започнаха да ги строят преди години, градът заприлича на някаква решетка. Слаби и високи са като солети и някои от тях са свързани помежду си с нещо като ръкави на самолет. Казваха, че така било най-евтино да се строи сега. Тръпки ме побиват при мисълта, че някой би могъл да построи такава грозотия на мястото на прекрасната ни къща в края на града. Нашият квартал е един от малкото, където това строителство все още не е разпростряло нипалата си. Но майката и бащата на Клъч веднага се преместиха в такъв блок. Взеха си апартамент на 18-ия етаж. Не знам как изобщо живеят тук, но Клъч и без това не прекарва много време извън мониторите,

така че сигурно ѝ е все едно. Винаги ме побиват тръпки от асансьора, който се издига бързо и с неприятно свистене. Като се возя в него, коремът ми е един такъв свит на тонка и все едно подскача.

– Пак ли ти стана лошо? – пита ме Клъч, за да наруши тишината, която ни съпътства през цялото време дотук.

Кимвам и за щастие, тогава се чува звукът, който оповестява пристигането ни. Металически глас изрича: „Етаж номер осемнадесет“. Вратите се отварят и отвън ни посрещат силна светлина и натрапчивият аромат на някакъв почистващ препарат.

– Тук е малко като в болница – казвам.

Клъч ме повежда по дългия коридор към апартамента си. Когато отключва, отвътре се чува нежният глас на майка ѝ:

– Ти ли си, миличка?

– Мхм – отговаря Клъч.

Майка ѝ подава глава иззад една врата, очите ѝ се усмихват и тя пляска с лапи!

– Ооо, и Оскар ни е на гости, а! Чудесно, чудесно! Клъч, дали после ще може да погледнеш какво става с поръчката ми от един магазин?

– Какво си поръчвала?

– Нищо кой знае какво, едни капки за привличане на хубава енергия. Пишеше, че са от местни производители, които преваряват омайниче

в чиста гъждовна вода. Но минаха десет гена и...

– Ами звънни им – вдига рамене Клъч.

– О, нямат линк за набиране на сайта. И аз търсих, обаче...

– Платила ли си ги? – въздъхва Клъч.

– Разбира се. Защо? – пита майка ѝ.

– Мамо, колко пъти сме говорили за това. Не може да пазаруваш просто така в баркнет от разни непроверени магазини...

Майка ѝ понечва да отвори уста, за да каже нещо, но Клъч я прекъсва:

– Не, няма значение какво е пишело на рекламата, нито колко много препоръки е имало. Всичко това може да се изфабрикува.

– Но ти ще се справиш с тях, нали? – изчуруликва майка ѝ.

Клъч кимва. Едва успявам да се сдържа, за да не се разсмея. Майка ѝ редовно пада в разни капани, когато пазарува в мрежата. За ужас на Клъч, често купува неща и за нея, които тя само се чуди какво да прави след това. Последно беше поръчала някакви миришещи пръчки за добро настроение. Настояваше Клъч да ги пали преди заспиване, което определено ВЛОШИ настроението ѝ.

– Хайде, ела! – подканя ме тя.

Стаята ѝ е като част от космически кораб – мъничка и тясна. Такъв е целият им апартамент. Мигат монитори, на бюрото има пултове,

кабели и разни джаджи. Виждам съм ги тук и преди, но нямам никаква представа за какво са. Тя се мята на стола в средата на този информационен център и бързо започва да трака по клавиатурата. Сядам до нея, докато набира поредица от команди. Отваря се списък с линкове.

– Вътре сме. Това са връзките към всичките камери – оповестява доволно.

– Вече? – хлъцвам невярващо.

– Ами то е елементарно. Това са публично-достъпни камери все пак. Така... Търсене Стария град, площад „Справедливост“, наблизо има четири камери. Доста са – сигурно заради участъка. На нас ни трябва тази на улица „Лай гръмовен“... Ето, достъп, да, реално време. Готово.

На екрана грейва образът на магазинчето и улицата пред него.

– И сега? – питам.

– Сега стоим и гледаме.

– А тук какво се случва? – посочвам другия монитор, където разни кучета са се събрали в нещо като хале с много бюра и компютри.

– Това е бъдещото ми работно място – отговаря кратко Клъч.

– Тоест? – настоявам.

– Най-добрата глутница, от която цял баркнет е пропицал – Кардиналите. Етични

хакери. Най-големите в киберсигурността. Един ден ще работя за тях! На това видео разбиват един сайт, който източва коксели през лични данни. Качват всичките си акции онлайн.

Иска ми се да я разпитам още, но нещо привлича вниманието ми.

– Виж!

Пред лавката има движение. Спират две коли, от които излизат трима породисти възрастни. Влизат вътре. След малко пристига още един – той е мелез, идва пеша. Оглежда се, преди да се мушне в магазинчето. Стоим и



наблюдаваме, но те така и не излизат. Вместо това виждаме двама полицаи също да отворят вратата и да потъват навътре. Чакай малко – че те трябва да са буквално един върху друг. Дори за нас беше доста тесничко. Няма начин да се поберат там.

– Малко са като в дядовата ръкавичка – казва Клъч.

– Странно е. Определено е странно. Виж, продавачката излиза.

– И ги оставя вътре сами?

Гледаме като омагьосани още известно време. След малко всички се изнизват навън, качват се по колите и тръгват в различни посоки. Полицаяте се задържат за малко отпред при продавачката, нещо се смеят, но не може да ги чуем през камерите. После и те се разотиват нанякъде.

– Знаех си, че има нещо гнило! – извиквам триумфално.

Клъч кимва.

– Ще го пусна да записва. А сега да видим какво ще ни покаже това чудо – и тя връзва сферата за някакъв кабел, придърпва си клавиатурата и потъва в своя свят.

Използвам момента, докато се опитва да влезе в сферата и отивам до прозореца. Оттук градът е доста грозен – сив и мрачен.

– Ама че чудо! – възкликва Клъч след малко. –

Влиза директно в настройките на инфоекраните. За първи път виждам подобна технология.

– Тоест? – обръщам се към нея и се облягам на перваза.

– Тоест не рисува върху екрана, а зад него. Все едно директно пренастройва сигнала, така че да изобразява новия графит.

– Бля-бля-бля. Нищо не разбрах, съжалявам – вдигам рамене.

– Като ти го нарисувам, ще ме разбереш. После. А сега... готов ли си? – усмихва се на една страна Клъч.

– Бърза си – заставам зад гърба ѝ.

Затаявам дъх, когато тя отваря възстановения файл и ахвам. Ето го въпросния графит на Хари. По-точно карикатурата на Хари – как някой го води на каишка, а той е изплезил език, все едно е домашно куче с празен поглед и лизите му текат. После виждам и тага отдолу. Подписът – лапички с нашийник – ми е до болка познат. Брут.

– Знаех си! – изсмивам се и потривам лапи.

XI

Седим върху ръждясала пейка, а Джандая и Руби изглеждат изтощени от обикалянето след Брут. Тук, в двора на Фенера, където сега никой възрастен не се вясва, може да прекараме и целия ден в разговори. Макар че нямам търпение да им кажа какво сме научили ние с Клъч, искам първо да чуем тях.

– Не разбрахме нищо кой знае какво – казва Джандая и свива рамене. – Брут само се мотаеше из града.

– Но се видяха два пъти с Гранитски – включва се Руби.

– Той редовно си се среща с Гранитски. В това няма нищо кой знае колко необичайно – допълва Джандая.

– И никога не ти се е виждало странно? –

намесвам се. – Не се ли чудиш какво толкова някой като Гранитски има да си говори с Брут?

– Не знам. Не мога да ги подслушам, нали? Но да, виждала съм колко различен става, когато са заедно – по-гръпнат, държи се по-сериозно и по – някак... като голям. Не знам дали ще ме разберете, защото не го познавате така добре, както аз. А как мина при вас?

– Влязохме в камерите... и в сферата! – казвам.

– И познайте на какво се натъкнахме – допълва ме Клъч, като бавно разгъва лист хартия, на който сме разпечатали графита от сферата.

Джей ахва, когато Клъч го туква пред муцуната ѝ. Очите ѝ срещат моите.

– Триста бухала! Значи Хари е прав. Наистина е видял карикатура на себе си. Но защо? – намръщва се.

Кимвам. Продължаваме разказа си и виждам как от еуфорията от наученото козината им буквално настръхва. Знаем, че имаме отделни части от много голям пъзел, който все още не може да сглобим, обаче съм сигурен, че колкото повече душим, на толкова повече нови парченца тепърва ще се натъкваме.

– Значи Брут наистина е замесен в цялата работа с пожара? – пита накрая Руби.

– Така изглежда. Все пак тук го имаме черно на бяло, нали? Въпросът е кой още и защо – отговарям.

– И онова магазинче в Стария град, където казвате, че всички тези породисти, мелези и полицаи са ходили... – продължава Руби.

– Не мисля, че те имат нещо общо с пожара – поклаща глава Клъч. – Онова ми прилича по-скоро на тайно място за срещи.

– Или за купуване на „несъществуващи стоки“ като сферата – намесва се и Джандая.

– Добре, искате ли да преговорим какво имаме готук? Имаме нов вид тайна технология под формата на тези сфери, които по някакъв начин бъзват изображението на инфоекраните. Така се е появил графитът, на който е и Хари. Значи той не си измисля за силната светлина, която е привлякла вниманието му онази нощ – свивам лапа с готовност да отброявам и вирвам палец.

– Имаме Брут, чийто подпис познаваме от другите му графити... – продължава Руби, а аз изправям втори пръст.

– Но защо му е на Брут да го прави? – недоумява Джандая. – Главата ми не го побира.

– Защото мрази Фенера. Нали все ни се смее, че сме ходели там. Вика му „детската градина“ и разни подобни. Може да е взел сферата от Гранитски, за да отвлече вниманието на Хари, и тогава да го е запалил. Или му пречи за нещо Хари и затова иска да го натопи – гадая и отпускам лапа.

– Защо да топи Хари? – пита Клъч. – Не се

връзва. Мен пък ме тормози мисълта каква толкова работа има Брут все около Гранитски...

– А може би трябва да говоря с Брут... – прекъсва я Джандая.

– Сега най-важното е да измъкнем Хари. Хайде да разкажем на Увъртов какво сме научили готук, за да видим как ще реагира той. Може пък да ни помогне да сглобим тези парчета. Все пак познава и Гранитски по-добре от нас. Току-виж открие нещо, което ние не виждаме. Какво ще кажете? – пита Руби.

– Нямам му доверие... – отсичам.

– Но ако това ще върне Хари... – настоява Руби.

– И аз съм за – добавя Клъч.

Поглеждам към Джандая. Тя клати глава. Аз разсъждавам на глас.

– Хич не ми се иска да отиваме пак при него, но пък, от друга страна, така ще му натрием носа, че сме били прави. И ще му покажем, че „скъпоценният му Брут“ въобще не е такова ангелче, че все да е на негова страна...

– Все още недоумявам как така Брут би могъл да е способен на това... Може да е страшен гадняр, но просто... не е подпалвач. Отидете при директора, щом искате... Но аз не искам да съм тази, която ще го сочи с пръст. Съжалявам.

Възцарява се тишина. Не искам отново да се караме с Джандая. Но този път е някак различно.

Няма да я натискам. Знам, че ѝ пука за нас, за Хари, но по някакъв начин ѝ пука и за Брут. Остава ми да вярвам, че рано или късно сама ще осъзнае истината за него.

XII

Този път съм уверен. Знам, че не съм нарушил правилата и няма да ни четат конско. Руби и Клъч също са спокойни. Пак сме на онова ужасно кожено диванче, но гърбовете ни са изправени, току се поглеждаме един друг, докато чакаме директора да приключи с разговора си. Някой му се обади точно след като ни покани в кабинета си, и като го слушам как говори по екрана си, ме досмешава. Толкова е мазен. Как го издържат от другия край на линията, не знам! Докато е с гръб към нас, правя знак към Клъч и Руби с пръст в уста, все едно ми иде да повърна. Те се засмиват тихо, което го провокира да се обърне и да ни изгледа един по един. Заставаме мирно – пълно олицетворение на гумите „Ни кокал яли, ни кокал мирисали“. Той се намръщва

и бързо приключва разговора, след което сяда на стола си и се вторачва в нас.

– Е? Какво толкова се промени, та отново сте тук?

– Имаме нови доказателства, че Хари е невинен – казва Руби.

– И подозираме кой е замесен – допълвам аз.

– Така ли било? – учудва се директорът.

– Вижте – Клъч му подава листа, на който е изобразена карикатурата на Хари с подписа на Брут.

– И какво трябва да видя тук? – пита Увъртов.

– Свалихме този графит от това чудо – кратко отвърща Клъч и подава сферата на директора.

Той я поема в лапа и започва да я върти насам-натам.

– Знаете ли какво прави? – питам го.

– Може би ти ще ми кажеш, Оскар!?

– Някаква нова технология е. Рисуваш графит, вкарваш го вътре като файл и после отиваш до някой инфоекран и активираш сферата. Тя блясва рязко и по някакъв начин взаимодейства с образа на екрана сред ярка светлина. Именно светлината е привлякла вниманието на Хари. Така поне ми обясни той...

– Ходил си да се виждаш с Хари? – прекъсва ме директорът.

– Ами да, бях до ареста и там... – пелтеча.

– Какво?! – той се наежва. – Та той е обвиняем

и може да ти наговори каквото си иска! Затова ли изфабрикувахте тази история?

Усещам как ме облива гореща вълна. Поемам си въздух и бавно го издишам.

– Не сме я изфабрикували, директоре – тихо казва Клъч. – Тази сфера беше у Брут. Той я изхвърли, ние я взехме и възстановихме файла, който беше на нея.

– И къде е сега този мистериозен графит, за който твърдите, че е излязъл от сферата и е направил какво?

– Бил е на фасадата на училището, на инфоекрана – обяснявам бавно, за да овладее гнева си.

– Бил е? – вдига вежди Увъртов. – Но сега не е.

– Да, бил е само за кратко – колкото да привлече вниманието на Хари. Сигурно затова Брут е ползвал такава сфера. Защото има кратко действие. Не знаем. Обаче сме убедени, че заради светлината Хари е излязъл от стаята си, камерите са го записали и това го е превърнало в заподозрян. Само дето той чисто и просто е отишъл, за да провери какво става... А там е бил именно този графит. Където е видял... ами видял е себе си, изобразен на него – опитвам да преразкажа хронологично случилото се.

– Не може ли да попитате и Брут? Все пак това са неговата сфера и неговият подпис там долу – настоява Руби.

Директорът въздъхва дълбоко.

– Една рисунка, която може да е нарисувал всеки от вас. Какво очаквате да направя?

– Надявахме се да ни помогнете да навържем парченцата от пъзела. – Клъч поглежда в земята и заеква, все едно говори на дясната си обувка. – Просто се опитваме да разберем какво може да означава това. Освен това той Брут се среща с господин Гранитски по няколко пъти на ден... Всеки ден. На различни места уиш...

– Гранитски? – прекъсва я директорът. – Очаквате да се усъмня в господин Гранитски, защото някакви... – и той вади лапата от джоба си и прави пренебрежителен жест към нас, все едно ни обхваща като гъга. – Някакви си палета са решили да се правят на разследващи журналисти!

Докаато говори, тонът му осезаемо се променя. Става по-силен, по-раздразнен, по-ядосан. А лапата му е все така бинтована, но този път превръзката изглежда прясна, сякаш е сменена наскоро. Какво ли му се е случило?

– Господин Гранитски е изключително ценен за нашето училище и аз няма да допусна да ме въвлечете в тези грозни спекулации, че наш ученик и нашият покровител може да имат нещо общо с толкова престъпно деяние. Как не ви е срам дори да идвате тук с подобни скалъпени обвинения!

– Ама... – мънка Руби.

– Не са скалъпени! Това са факти – наежвам се. –

А и Брут взе нова сфера! Видях го с очите си!

Клъч ме дърпа за ръкава и затова само тихо изръмжавам. Беше грешка да идваме тук. Прав бях да се съмнявам, че ще ни помогне... Ха! Как може да съм толкова глупав! Прекалено много му пука за благоразположението на Гранитски. Беше адски тъпа грешка!

– Хайде, песче – тихо ми казва Руби. – По-добре да вървим, за да влезем в час.

– Вие вървете – казва Увъртов. – Оскар, ти остани.

Супер! Старата песен на нов глас. Останалите се изнизват, а аз скръствам ръце. Още съм бесен. Вдишвам и издишвам.

– Оскар... Мисля, че последния път бях достатъчно ясен, когато те предупредих. Освен това разбрах, че пак си избягал от часовете. Затова няма да те жаля повече. Не ми оставяш избор и трябва да те отстраня временно от училище.

Вдишвам и из...

– КАКВО! – скачам на крака. – Не можете да го направите! Ако ме отстраните, това значи, че на татко ще му понижат и ранга, и заплатата.

– Съжалявам, Оскар.

Рухвам на дивана. Дишането ми се учестява. Усещам как сърцето ми бие, а ушите ми бучат. „Отстранен, отстранен, отстранен“, отеква в

главата ми като камбанен звън.

Директорът идва да седне до мен и слага лапа на гърба ми. Потръпвам от погнуса.

– Съжалявам. Довечера ще се чуя с баща ти, за да поговорим за възможностите.

Значи така ти се отплащат, когато искаш да бъдеш полезен! Когато искаш да докажеш, че нещо не е правилно! Когато искаш да стигнеш до истината! Наказват те. Преханвам устни. Изправям се рязко и нахлупвам качулката на суитшърта си. Не искам да ми вижда очите. Не искам въобще да ме гледа повече. Излизайки от кабинета, го чувам как се отпуска назад на дивана. Все едно най-големият товар току-що е паднал от плещите му.

XIII

„Отстранен. Отстранен. Отстранен.“ Само тази дума продължава да бие в главата ми като камбана. Трябва да се махна от Цилиндъра. Това училище ме задушаваше с белите си стени и облите форми. И с тъпите си правила. Направо ми се повдига. Все едно съм в болница. Съжалявал бил. Сякаш още си гоня опашката! Нали го видях как бързаше да приключи, все едно отмята досадна задача от списъка си за деня, преди да влезе в час. Един проблем по-малко. Можеше и да не го прави. Просто така беше по-удобно, нали!

Когато излизам и тръгвам към двора на Фенера, усещам студения въздух. Знам какво ще стане сега. Довечера Увъртов ще звънне вкъщи. Тамко ще се поболее, но не от притеснение по мен, а от страх да не си загуби работата. И

преди мама да умре, си я харесваше, но сега е обсебен от нея. Нищо друго не го интересува. Защо иначе ще търпи шефа си – онзи пудел, дето си изправя козината. Ще подвие опашка и ще понесе мъмренето само и само да не си рискува бюрото. Нито ще ме защити, нито ще поеме отговорност с високо вирната муцуна. Мама преди го надгъхваше да е по-самоуверен, защото е един от най-добрите счетоводители в общината, а все други ги повишавали. Ах, дано наистина не го преместят на друга работа! Само това се моля, защото тогава съвсем ще се спихне.

И всичко е заради мен и тъпата система с коксълите. То е ясно, че той никога няма да стигне 2500 и да го приемат в Градския съвет! Местата вътре са запазени само за най-добрите в професиите си – уж каймака на Града, както му викат възрастните. Кметът има 4000 коксъла и ранг 5! Аз, както съм тръгнал, най-много да не стигна и 500. Хари беше с 450 и затова работи цял живот като охрана. На татко му стига повишението от 10 коксъла всяка година. А колко ли ще му отнемат сега?!...

Стигам до двора и сядам в основата на гървото, което расте до оградата. Облягам се назад и зяпам към Фенера. Тук се чувствам на мястото си. Какви хубави спомени имаме вътре. И колко само беше красива тази сграда с високите си тавани и широки коридори. Не

мога да си представя, че вече няма да влизаме вътре, да правим арт по стените и да слайдваме по парпетите. Жалко. Толкова ми липсва. Избърсвам очите си с ръкав. Не мога да се прибера у дома. Не и сега. Просто искахме да помогнем... Как ли би постъпила мама на мое място? Нали точно тя ме е научила да бъда такъв – да душа и да търся. Тя би ме разбрала. Не. Стига. Студът ме прорязва, но ми действа ободряващо. Отмествам поглед. Разпилени слънчеви лъчи играят по земята. В далечината се чува глъчка. Има ученици на игрището на Цилиндъра. Но тук е тихо. В двора на сградата, откакто изгоря, вече не идва никой освен нас. Къде да отида сега? Кой може да ме разбере? Кого да потърся... Ако бях Нег Ноксвил, на кого бих се обадил? Я чакай малко... Нег Ноксвил... Ами да, визитката му. В този момент ги виждам да тичат към мен. Моята глутница – Джандая, Клъч и Руби.

XIV

– Ето ме! – Загъхва се Джандая и се подпира на колене. – Другите ми казаха, че пак те е накарал да останеш накрая.

– Какво стана? – пита Руби и ме потупва по рамото. – Пак ли наказание?

– Отстрани ме от училище – казвам глухо. – Временно.

Джандая ахва.

– Само дето на татко няма да му понижат ранга временно – мятam някакво клонче и се обръщам на една страна. Не мога да ги погледна.

– Какво? Но... как така? Какво ще правиш сега? – почти изплаква Джандая.

– Как така „отстранен“? – избухва Клъч. – Но това не е честно! Ама че гадост!

– Трябва да направим нещо! – излайва Руби. – Не може просто така да те изрита!

– Изглежда, може. И вече го направи – отговарям равно.

Руби стиска юмруци и само повтаря:

– Трябва да направим нещо! Да говорим с някого, да...

– И с кого? – прекъсва го Клъч. – Увъртов няма да иска да ни чуе отново. Видя какво стана, а хем имахме доказателства.

– Ха! – изсмивам се.

– Трябва да мислим трезво и да си пазим опашките, а не да се юрваме на скандал – скръства ръце Джандая.

– Това е толкова несправедливо! – повтаря и Клъч и ритва едно камъче.

– Да, първо Хари, а сега и Оскар. Не можем просто да стоим и гледаме... – казва Руби.

– Не съм си и помислял да правим това! – казвам.

Те ме поглеждат.

– Имаш ли нещо наум? – пита Джей.

– Имам **НЯКОГО** наум.

Вадя визитката от джоба си и я подавам към Руби.

– Но той дали те помни? – пита ме.

– Предстои да разбере. А вие се връщайте в час. Не искам и на вас да ви лепнат някое наказание заради мен.

Джандая ме гледа загрижено, а после стиска лапата ми за секунда. На никого не му се тръгва, но аз не съм най-приятната компания в момента. Усещам лапата на Руби върху гърба си. Клъч зяпа в краката си. Тя рядко ме гледа в очите, но въпреки това съм сигурен, че и на нея ѝ е доста тъпо. Чудя се дали да кажа нещо. Известно време стоим така и мълчим, всеки със своите мисли. После се облягам назад и все пак правя опит за усмивка.

– Хайде, разкарайте се! Ще се чуем следобед.

Руби ми връща визитката. Тримата тръгват напред с неохота и ту един, ту друг се обръща, за да ме погледне. Виждам ги с периферното си зрение, но не откъсвам поглед от малкото картонче в ръцете си. Има само телефонен номер, а не кратък линк за свързване. Кой въобще звъни по телефони в днешно време? Изглежда, някой трябва да е наистина много мотивиран, за да го открие. Или страшно отчаян... като мен.

XV

Слънцето почти залязва зад високите блокове и те хвърлят издължени сенки по улиците. Прег мен някакви мъничета се надпреварват да скачат през тях. Като бяхме малки, и ние играехме на „прескочи в сянка“. Скачахме от сянка в сянка и който попаднеше в осветено пространство, изгаряше. Останалите все ми казваха, че съм толкова добър на тази игра заради породата. Ама не е вярно, татко и сестра ми винаги отпадаха първи, като играехме с мама. Тя биеше всички с лекота, но един ден успях да прескоча между две сенки, които бяха почти на двата края на една улица, а тя не успя. Едната ѝ лапа остана навън. Аз се провикнах триумфално: „Изгоряаа!“.

А после тя наистина... Както и да е. Това беше

последният път, в който играх на „прескочи в сянка“.

– Победаааа! – провиква се едно пале до мен.

После ме зяпва триумфално.

– Видя ли ме? Видя ли как скочих дотук, чак от ей там!

Усмивам се и кимвам.

– Хей, да знаеш някъде тук да има... телефонна кабина? – сдъбквам думите, сякаш дори самото им звучене е някак далечно и непознато.

Купрето сигурно за първи път чува, че съществува такова нещо, камо ли да знае къде е. Но вече обикалям Стария град от часове и никъде не откривам. А според баркнет наоколо трябва да има цели две. Да се надяваме, че поне едната от тях работи. Малкият ме поглежда с любопитство, а после махва с лапа в някаква посока.

– Зад онзи блок е!

Трябва да съм направил супер учудена физиономия, защото палето се ухилва насреща ми.

– Ползваме я, като играем на война. Все едно подслушваме врага през слушалката. Чува се някакъв сигнал, ти знаеше ли? Нещо като ту-тууу, ту-туууу. И то преди да набереш копчетата. А ние сме пробвали да ги натискаме, но нищо не става де. Чуват се пак разни звуци. На теб защо ти е? И ти ли за някоя игра?

– За училище – измислям си набързо, благодаря

му и тръгвам в указаната посока.

Намирам кабинката там, където ми каза. Виждам съм такъв телефон в учебниците. Влизам вътре и намирам номера от визитката. Първоначалното ми стъписване, че въобще съм намерил работещ телефон, е изместено от още по-голямо учудване, когато някой от отсрещната страна ми отговаря.

– Ало?

Ами сега? Изведнъж цялата ми увереност се изпарява. Сърцето ми забива учестено. Какво да кажа? Дали ме помни? Браво, Оскар! Добре измисли плана, но да беше измислил и какво точно ще кажеш, ако Нег ти вдигне... А може би не предполагах, че наистина ще успее да се свържа.

– Кой е? – повтаря той.

– Аз... такова... Търся Нег Ноксвил.

– Намерихте го – омеква гласът.

XVI

Не знам защо си мислех, че ще попаднем на някакво скрито, мистично място – като пещерата на супергерой. А вместо това стоим пред обикновена врата, в съвсем нормален блок. Толкова нормален, че чак изпитвам разочарование. Няма звънец, няма чукче. Потропвам с лапа и се гръпвам леко назад. Руби е точно до мен, а зад нас – Джандая и Клъч, притихнали.

След малко се чува как щракват няколко резета и някой превърта ключ. Вратата се отваря и Нег Ноксвил ни се усмихва.

– Ах, цели четири! – оглежда ни с интерес, а после се вглежда в мен.

– Ние сме глутница – казвам.

Той кимва, отваря вратата по-широко и ни кани да влезем. В коридора виси тежка завеса. Нег заключва вратата зад нас и я гръпва. Ахвам. Пред очите ни се разкрива просторно помещение – прилича на много голям и разхвърлян кабинет. Но и много уютен, именно заради хаоса от всички разпилени книжа. Има бюро, маса, покрита с листове, шкафове и табла по стените, украсени с бележки, снимки, изрезки и карти. Рафтовете се огъват под тежестта на книги и цветни папки. Прекрасно е!

– Това... това си е истинска бърлога! – прошепвам.

– Нищо особено – махва с лапа Нег.

– А отвън изглеждаше толкова... скучно – казва Джандая.

– Понякога най-сигурното прикритие е просто да не се набиваш на очи. Аз съм най-обикновен възпитан, добродушен и тих наемател – усмихва се Нег.

– А това какво е? – посочвам към картите и снимките.

– Стари случаи – отговаря. – Пазя си ги за спомен.

– Значи... така изглежда бърлогата на Нег Ноксвил... – оглежда се Руби. – Не знам защо си мислех, че разследващите журналисти сте нещо като изчезващ вид.

Нег се усмихва, поклаща глава и се отправя към печката в дъното.

– Искате ли чай?

Кимаме, настаняваме се около дървената маса, докато той приготвя чайника.



– Журналистите никога няма да изчезнат, колкото и да искат да ни заглушат големците – започва той. – Няма как да спра да търся истини. То ми е в породата. Не съм полицай, че да мога да арестувам лошите, нито пък съм съдия, че да ги тикна зад решетките. Но мога да питам, да ровя, да хвърлям светлина там, където е твърде сенчесто.

– А като се натъкнете на нещо важно или заподозрете някого в престъпление, казвате ли на полицията? – пита Джандая.

– Най-важно е да го разкажа, за да го научат всички, които не подозират за проблема. Колкото

до полицията – не е задължително. Понякога те ни търсят. Тогава им разказваме, каквото сме узнали и което вече сме публикували публично. Това може да им помогне, за да започнат разследване. Но понякога се преструват, че нищо не се е случило. Истината, колкото и силна да е, може да бъде заглушена. Особено ако засяга силни и алчни типове. Те си имат начини да я покриват, да я изкривят, да я превърнат в нещо друго.

– Това е тъпо! – възкликва Клъч. – Как така някой да може да промени истината и всичко да продължава все едно нищо не е станало?

– Именно това е нашата роля – казва тихо Нег. – Истината има нужда от съюзници. От кучета, които не се страхуват. Ние не разполагаме с оръжие като полицаите, не сме войници. Имаме само перото си и трибуна, където да разкажем какво, как и защо сме надушили. И най-вече да задаваме въпроси. Дори да не получаваме отговор. Както казах, най-важното е да се хвърли светлина върху мрака.

Той поставя пред нас чаши с чай. Топлината от парата сякаш разтваря съмненията, които може да съм имал досега. Усещам, че тук съм на мястото си.

– И ние искаме да хвърлим светлина върху случая с нашето място и най-вече да спасим Хари! Той, както ви обясних и по телефона, е охраната, която обвиниха за пожара – казвам. –

Но никой не ни вярва.

– И като задаваме въпроси, изведнъж ни засипват проблеми – добавя Джандая.

– Понякога това значи, че сте на прав път – кимва Нег. – Въпросите плашат онези, които имат какво да крият. А те самите са като пипала на Голямото зло.

– Задължително ли е, ако някой не иска да му бъдат задавани въпроси, да е от лошите? – любопитствам.

– Невинаги. Понякога въпросите може да те накарат да се почувстваш несигурен или уязвим. Това само по себе си не те прави лош. Но ако някой се ядосва или се паникьосва от въпроси, особено когато са съвсем логични и честни... тогава си струва да се запиташ: Какво точно крие? Страх ли го е, че ще изпусне нещо? Или че ще го хванат? Или просто че няма как да измисли достатъчно добра лъжа?

Нег се усмихва.

– Истинските злодеи не се смеят шумно като по детските, докато крещат: „Аз съм лошият“. Повечето са учтиви, усмихнати, дори симпатични. Всичко е поза, някакво прикритие. Винаги обръщайте внимание на това кой се изнервя, кой сменя темата, кой изчезва. Понякога отговорите идват сами, когато достатъчно питаш... и наблюдаваш.

– Стига да има кого да питаш... – казвам.

– Винаги ще се намери на кого да задаваш

въпроси. И независимо дали и какви отговори получавате, продължавайте да търсите. Истината може да се крие, но не може да изчезне. Това правехме с вестника преди. Бяхме „Гласът на града“. Един общ глас на мястото на всички, които предпочитат да мълчат.

Ах! „Гласът на града“!

– Аз... имам всичките ви статии у дома. От мама. Тя беше фотограф за вестника и... ги събираше – не се стърпявам. – Но почина преди няколко години.

Той кимва едва.

– Съжалявам за загубата ти.

Не казва нищо повече, а тишината увисва във въздуха. Явно не е сега моментът да го разпитвам за нея. Ами ако въобще не я помни? Знам ли дали са били близки. Все пак вестникът е спрял да излиза преди цяла вечност... За какво говореше той? А да, сетих се. Опитвам да се върна в темата.

– Значи това е достатъчно, така ли? Да задаваме въпроси? – вдигам вежди.

Нег сръбва от чая си и внимателно оставя чашата на масата.

– Знаете ли как започнахме „Гласът на града“? Отначало няхаме никаква представа какво правим... Помня обаче колко ядосани бяхме от всичко, което се случваше около нас. Искяхме да насочим прожекторите към всякакви несправедливости, да разкажем на всички какво

сме видели и разбрали. Задавахме много въпроси. Обаче като събираш отговори на въпросите, после носиш отговорността да разкажеш за наученото. Вестникът не е просто хартия. Той е трибуна. Днес има още много възможности да бъдеш чул – влогове, видеа, подкасти. Задавайте въпроси, да, но изберете и оръжието си. И не го използвайте прибързано. Историята ви трябва да е като котва – тежка, здрава, истинска. И трябва да копаете дълбоко, защото понякога истината лежи на дъното. А понякога се крие в миналото. И около нея винаги е безопасно.

– Не ме е страх! – вурвам муцуна.

– Нито пък мен! – добавя Руби.

Джандая и Клъч кимват решително.

– Сега ни остава само да си намерим пространство, където да се развихрим – потривам лапи.

– Мисля, че го открихте. Аз трябва да замина за няколко дни, но мога да ви оставя ключ от бърлогата ми. Ако видите някой съсед, кажете, че сте ми племенници.

Той става и ми подава връзка ключове. После грабва шапката си от гървената закачалка и отвърща на учудените ни физиономии с широка усмивка.

– Само моля да ми поливате цветята! – казва и изчезва зад завесата, а ние оставаме да се гледаме безмълвно известно време над чашите чай.

XVII

Не ме свърта. Не мога да повярвам, че вече няколко дни съм част от нещо, за което само съм си мечтал. Не че много сме напреднали. Основно се мотаем тук, ровим по разни записки, ядем пица и гледаме камерите пред лавката. Чел съм статиите и разследванията на Нед Ноксвил толкова пъти. А ето ме сега тук – в неговата квартира, с идеята да правя същото нещо. Дали ще се справя? Хари е невинен, знам го, но все още нямам идея как да го докажем. Лутаме се сред плетеница от въпроси – „Как се прави разследване?“, „Как се доказва, че някой е невинен, ако не си полицай?“, „Как някой като Нед търси и намира истината?“. В главата ми отекват думите му: „Понякога истината лежи на дъното. А понякога се крие в миналото“. Значи,

ако търсим истината днес, първо трябва да се върнем назад ли? В миналото? Но защо? Сякаш Ноксвил ми е подхвърлил пръчката нарочно само за да ме накара да тичам за нея...

Значи моите съкровища са старите ми изрезки? Ха! Изяжте си опашките! „Защо са ти всичките тези изрезки от вестници? Тия неща не са за малки кутрета“ – все ми повтаряха, като търчах напред назад с папката от мама. Но моята, нашата червена папка, помни миналото. И трябва да се върна първо там, ако искам да открия истината тук и сега.

Тръшкам я драматично на масата и слагам лапи на кръста си. Руби гъвче монотонно парче пица, Джандая и Клъч отместват поглед от монитора и ме поглеждат, а аз се ухилвам насреща им. Сърцето ми гудка в гърдите. Горещо ми е, чувствам се по-жив и по-уверен, откогато и да било.

– Знам откъде да започнем! Хайде, банда! Време е да душим назад във времето! – подканям глутницата си.

XVIII

– Какво търсим? – пита ме Джандая.

– Всичко за пожари, които са се случвали в града... – преглъщам мисълта, която ме връх-лита. Сигурно гумата „пожар“ ще ме кара да подскачам цял живот.

– Да, помните ли старата сграда на общината, която изгоря преди години? – Клъч ми идва на помощ, за да разсее спомените ми.

– Остана и да не я помня – обажда се Руби. – Нямаше друга такава барокова сграда в града. Колко съм стоял като малък да прерисувам играта на сенките и светлината върху фасадата ѝ. А после там построиха онзи грозен ресторант „Изтънчена муцуна“...

– Или старата къща, в която е живяла писателката Талия Речинска. Беше паметник на

културата, но и тя изгоря мистериозно – почуква по бюрото Джандая.

– И сега там има небостъргач – казвам ядно.

– Бездушен търговски център! В него няма нищо красиво! – допълва ме Руби.

Ето я пак тази негова мания по старинните неща. Случвало се е, както си ходим по улицата, той да се закове на едно място да зяпа я някоя стена със завърнчулки, я нещо по-ръбато. И като започне да говори за изкуство едно такова високопарно, все едно на ухото ми бучи развалено баркрадио.

Продължаваме да изброяваме по спомен кои са изгорелите стари сгради, а аз прехвърлям трескаво целия куп със статиите. Отделям тези, в които се говори за пожари. На пръв поглед не ми казват кой знае колко.

– Ето, и тази е на Нег – забивам пръст в една изрезка.

– Ха, това е било на мястото на моя блок! – учудва се Клъч.

– Въобще не го помня – добавя Руби и зяпва снимката. – Нещо антично е. Руини от... арена или театър.

– Красиво е – казва Джандая, загледана в изрезката. – Да, наистина прилича на сцена, нещо като открит театър.

– Сигурно е било на стотици години! – възмущава се Руби.

– Вижте. Обвинен е някакъв бездомен мелез – казвам.

– И после историята се повтаря – пожари на места, където има красиви стари постройки. Защо се случват само там? – мръщи се Руби.

– Тук пише, че ако се запалят или срутят, сградите вече не са част от културния облик на града и съответно общината може или да ги ремонтира, или да ги продаде – пояснява Клъч.

– Хм, може би някой иска да строи точно върху тях, но не може да ги купи, докато са собственост на града? – предполага Джандая.

– Ами да, затова ги пали! Защото така сградите, които са и паметници на културата, губят стойността си – обобщавам.

– Значи тогава... Мислите ли, че пожарите не са случайни? – усъмнява се Клъч.

– Със сигурност Нег мисли така – казвам и посочвам друга статия, която е отново за пожар на историческа сграда. – И колко странно само – отново е обвинен бездомник! Нег вижда повтарящ се модел. Ето, тук пише, че за всяка сграда е имало по един отхвърлен проект на строеж. Всички сгради обаче са изгорели мистериозно и проектите в крайна сметка се връщат отново за разглеждане. А след това са и реализирани.

– Но това се случва буквално под носа ни! – възмущава се Джандая.

– Обаче всички тези статии, разследвания, въпроси, които е задавал Нег... сякаш водят до задънена улица. Винаги е обвинен някой случаен. И винаги пожарите са „инциденти“ – казвам и зачитам

на глас репортажа.

Това, което ми казаха в полицията, звучеше почти като шега: „Ние не сме виновни за това, което се случва. Местните власти не могат да контролират къде ще избухне пожар“. Ане е ли странно, че Гранитски поиска да строи на тези места, след като изгоряха? Разбира се, няма как да докажем, че е точно той. Все пак името му никъде не фигурира, нали?

– Гранитски ли? – учудва се Джандая. – Той пък какво общо има?

Ако виждаме този повтарящ се модел, следва въпросът: „Защо тези пожари не бяха разследвани както трябва?“; „Защо никой не се усъмни в уж добрите намерения на Роман Гранитски?“ А вместо това го посрещаме като рицар на бял кон, дошъл да спаси града от разруха и готов да вложи в него милиони, за да придобие той нов и модерен облик? Ама че глупотевини, ще ме прощавате, скъпи читатели. Но няма ли да си отворим очите?

– Не знаех, че Гранитски е собственик на ресторант „Изтънчена муцуна“! – казва Клъч.

– Не точно. Нали и Нег пише тук, че са други, различни собственици, но близки до Гранитски. Той ги нарича „подставени лица“ – почесва се Руби.

– Значи Гранитски е Собственик на собствените – оповестявам. Това е ново. И определено е

следа, която си плаче да заровим нос в нея.

Всички се разсмиват, а Джандая обобщава:

– Ако Нег е прав, значи са негови и небос-търгачът, и бензиностанцията, дори и комплексът от блокове, в които живееш, Клъч!

– Но в баркмедията винаги го изкарват като богаташа любимец... Ако той има нещо общо с всичко това наистина, някой трябва да му върши черната работа – включва се Клъч.

– Такива като Брут! – изстрелвам.

– Всички пътища водят към Брут... – вдига театрално пръст Руби.

– Факт е, че постоянно ги засичаме заедно с Гранитски, а пък сферата беше заредена с неговия графит... – казва Клъч.

– Ще го докажем! Имам чувството, наречете ме луд, но имам усещането, че трябва да довършим започнатото от Нег. Сякаш онази случайна среща в класната стая не беше случайна. Трябва да се разровим какво ще стане сега, след като Фенера изгоря. Трябва да разберем дали вече има някакъв план за мястото и какъв е той.

– И ако Брут и Гранитски наистина са свързани, а Брут е бил там онази нощ... Значи е твърде вероятно отново Гранитски да иска да сложи лапа на мястото! И остава само да го докажем! – допъхва Руби.

Сякаш отговорът е на гъх разстояние, но и толкова безпътен. Ще останем ли само със съмненията си, или ще успеем да докажем нещо?



XIX

Пламъци. Навсякъде са. Горят книгите и димът наоколо ме задушава. Виждам мама и Фара да тичат по някакъв коридор. Тичат към изхода, а Фара каиля. Отчупва се греда и със зловец пукот се понася към мама. Затиска крака ѝ на метри от спасителния изход. „Бягай, Фара!“; „Фара, чуй ме, върви напред! Аз ще се оправя“; „Фара, моля те, тръгвай!“ Някой я вдига и виждам протегнатите ѝ към мама ръце. Чувам я как пици. Сякаш съм там, без да съм бил там. Летят книги, страниците им горят и стават на пепел...

– Събуди се, сънливко!

Сенвам се, сякаш току-що съм заспал. Пак този кошмар. Започна да ме преследва още след злополуката, сякаш съм бил заедно с тях в старата библиотека... Примигвам срещу познатото лице, навесено отгоре ми.

– Леле, вир-вода си!

– Джей? Какво правиш тук? Колко е часът?

– Трябва да видиш нещо.

Търкам очи, но умората не иска да ме напусне. Имам чувството, че главата ми тежи колкото стаго слонове. Джандая сяда до мен и вади екрана си.

– От тази сутрин е.

Изправям се на лакти в леглото и се опитвам да прогоня от мислите си кълтящите писъци от кошмара. На екрана ѝ чета заглавието на репортаж „Хари Драскалски е обвинен за палежа на старата сграда на училище „Барк Аврелий“. Има качено видео, на което се появява Хари. Видеото прескача от кадър на кадър. Виждаме го как излиза, влиза и пак излиза от Цилиндъра. После изведнъж се показва кадър на Фенера. От сградата изскача някаква фигура – закачулена е, но под наметалото се мярка унифор-

мата на охрана. Фигурата тичешком се отдалечава от Фенера, докато от прозорците излиза дим. Твърди се, че Хари от началото на видеото е същата фигура от края на видеото. И този запис е уличаващото доказателство за неговото обвинение. Плюс факта, че той има достъп и до терпентин – средството, което е довело до бързото разрастване на пожара. Превъртам видеото назад и натискам на пауза. Вглеждам се по-внимателно във фигурата, която излиза от сградата.

– Но това не е Хари. Личи си от километри! По-висок е и по-прегърбен.

– Но е със същия гащеризон – посочва Джандая.

– Най-лесното е някой да вземе униформа на охрана. Все пак висят в склада на училището. Не е като да трябва да обереш банка! – толкова съм ядосан.

– Именно. Някой е ИСКАА да натопи Хари. Не е съвпадение, нито случайност, а добре измислена схема. И терпентинът също пасва перфектно – пояснява Джандая.

– Какво мислят другите?

– Клъч иска да види записите. Руби е супер ядосан. Знаеш колко го е грижа за Хари и нап-

раво не е на себе си. Нямаме време. Трябва да разнищим тази история, колкото се може по-скоро.

XX

Стоим в стаята на Клъч от часове и аз се въртя мързеливо на стола. Днес е училищният празник на „Барк Аврелий“ и няма часове. Затова всички са в парка. За най-малките кутрета е задължително да участват в спортните дейности, но ние вече сме по-големи и глутницата ми без проблем се е изнизала. Клъч пак превърта видеата от камерите – сигурно за стотен път. Джандая и Руби отидоха да гушат на място в сградата на общината, за да проучат какво ще се случи с Фенера сега. В електронните регистри за публична информация пишеше единствено: „Предстои строеж“, и нищо повече. Не ставаше ясно кой ще строи. Това смърди отдалеч. Намерихме една статия на Ноксвил – там беше ясно описано каква е процедурата в такива случаи – първо трябва

да обявят мястото за продажба. Така, който иска да го купи или наеме и да строи на него, трябва да предложи цена. Взема го този, който предложи най-изгодната. Това се нарича „да се проведе търг“. А тук въобще не беше ставал такъв търг, нямаше и план какво ще се случва с нашето място. Чисто и просто в регистъра се мъдреше надпис „Предстои строеж“. Затова решихме, че някой трябва да отиде там.

Само че като отиде „там“ и какво? Това нямаше да е достатъчно. Добре че беше Руби. Вчера, като бяхме в бърлогата на Нег, той намери в някаква купчина записки върху бюрото му един списък с контакти. Вътре открихме: „Госпожа Лютичева – община. Обича да говори за внуците си. Гише номер 18 от 8 до 15 ч“.

Решихме, че Руби и Джандая са най-подходящи да отидат и да се срещнат с въпросната Лютичева. Изглеждат приветливо и за разлика от нас с Клъч, могат да се усмихват престорено. Лесно щяха да ѝ влязат под кожата, ако разкажат колко много е значело старото училище за тях и са отишли единствено, за да узнаят каква ще е съдбата му. Чиста проба детско любопитство, а в това няма нищо подозрително, нали?

И така, отново се разделихме на два отбора – те отидоха там, а ние дойдохме у Клъч, където, да си призная, не се чувствам особено полезен...

– Не знам как не го виждат! Ясно е като две

и две, че това са две различни фигури и си личи, че този тук не е Хари!

Тя отваря две снимки от камерите една до друга. Вторият силует е с качулка и в гръб, но е поне половин глава по-висок. С едната си лапа придържа другата по твърде неестествен начин.

– Сто процента е Брут! Виж колко е висок! – посочвам го.

Клъч вдига рамене.

– И лапата му изглежда бяла – посочва я.

– Много странно я държи. Все едно му има нещо – отбелязвам си, като го видя пак, да му огледам лапата. – Можеш ли да проследиш само него от 23.45 ч натам?

– Колко пъти още! Нали от един час само това правя. Нищо не се вижда. Качулката го крие. Главата ми ще се пръсне...

Клъч въздъхва тежко, но превърта отново записа назад и го пуска отначало.

За кой ли път виждаме как силуетът се измъква от сенките на Фенера, оглежда се и тичешком се отдалечава от сградата, през чиито прозорци вече започват да се прокрадват първите издайнически огнени езици. След това фигурата притичва измежду сенките, завива край Цилиндъра и се изгубва от обсега на камерите.



XXI

Екранът мига настоятелно. Клъч отговаря и насреща ни се ухилват Руби и Джандая.

– Мисията е успешна! Имаме си строител – тържествува Джандая.

– Трябваше да видите само колко беше добра Джандая в преструвките пред служителката! Омая я за пет секунди и успяхме да научим всичко, което ни интересува.

– А то е? – подканям нетърпеливо Руби.

– А то е, че там ще има мол! И този мол ще го строи...

– Познайте кой! Шофьорът на Гранитски! – прекъсва го Джандая.

– Шофьорът? – повтарям.

– Да. Вълкан Трошликов. Виках му Кумчо Вълчо

като бях малка.

– Мол! Точно го училище! Но това е ужасно – намесва се и Клъч. – Нали по едно време само говореха как ще реновират сградата и ще я превърнат в Младежки дом, където децата да прекарват времето си след часовете...

– И то, само чуйте, датата на одобрения проект е от преди месец! Цял месец! – казва Джандая.

– Чакайте, но това е още преди пожара... – наежвам се.

– Именно! Значи, ние видяхме и документите за този проект, а там пишеше нещо, че не можело да бъде изпълнен, защото сградата е паметник на културата и разни такива. Обаче Лютичева, тази – лелката, ни обясни, че сега, понеже вече тази сграда е изгоряла, проектът е подновен автоматично – продължава Руби.

– С две думи – в най-скоро време ще я съборят и започват да строят мола. – казва Джандая.

– Просто чудесно! И сега какво? – измърморвам.

– Сега идваме към вас. Клъч, дали случайно нямате от онази вкусната супа от кокали? Добре ще ми се отрази като награда за отлично свършената работа – намесва се Руби, но Джандая му хвърля един от нейните погледи и той изскимтява.

Връзката прекъсва и Клъч все пак отива до кухнята да помоли майка си да ни приготви нещо за хапване. Докато съм сам, прехвърлям отново

всичко, което имаме дотук – редица пожари и редица строежи, все върху сгради, които не е трябвало да се разрушават. И навсякъде строи Гранитски. Добре де, подставените лица, за които е той. Фенера, по наши сметки, е седма сграда. Единствената разлика е, че с предишните сгради винаги обвиняват някой бездомник – мелез без име, без история, някой напълно непознат. А сега обвиняват Хари. Защо точно Хари? Той им е бил най-удобен или пък на Гранитски му е бил неудобен? Ние отлично знаем, че не той е запалил Фенера. Пък и видяхме с очите си подписа на Брут под онзи графит, който изкарахме от сферата. Всичко се връзва, нали? Но това не е достатъчно, за да пуснат Хари. А ние не сме полицаи, че да събираме доказателства. Но как тогава да действваме? Как да направим така, че да помогнем на Хари и да спрем строежа на тъпия мол и този гадняр Брут да си получи заслуженото.

Нещо на монитора привлича погледа ми. Клъч все така следи камерите в Стария град. Разпознавам онзи шишко от ареста, който тъкмо излиза от лавката и мъкне някакъв чувал. Изглежда не е много лек, защото буквално се е превил под тежестта му. Викам на Клъч да

дойде и двамата се вторачваме в монитора, докато обсъждаме полицаия през смях. Какво ли носи? Клъч набързо ми разказва, че последните дни е имало повече оживление пред лавката, но нищо интересно. Обичайните лъскави коли, тайнствени срещи и после затишие. Чувалът се е издул притеснително много от едната страна и изглежда така, все едно...

– Ще се скъса! – извиква Клъч и се плесва по челото. – Чак ми става жал за този пес.

Докато го изрича, чувалът не просто се къса, а направо се раздира и от него се изсипват... сфери! Сигурно са десетки! И започват да се търкалят по цялата улица. Той почва да се щура насам-натам и да ги събира. Изтърчава до лавката и оттам излиза продавачката. Виждаме я как се хваща за главата, изчезва и след малко се появява с празни торби. Двамата тичат из улицата, за да гонят сферите, и когато най-накрая ги събират, тя му тегли едно хубаво конско. Не че ги чуваме, но по нейното ръкомахане и неговата виновно наведена глава е повече от ясно, че е много разлютен.

– Видя ли колко много сфери? – обръща се Клъч към мен.

Кимвам.



– Защо са им на полицаите? Как мислиш?

– Нямам идея. Можеш ли да проследиш шишкото по другите камери?

Клъч тира няколко команди и върху монитора зейват още 4 – 5 изображения на улици. След малко виждаме полицаия да се тътрузи по една от тях. Оттам влиза в другия кадър и така проследяваме цялото му пътешествие до участъка. Сега знаем къде отиват сферите. Полезна ли ни е тази информация? Все още не съм сигурен, но моля Клъч да продължи да следи лавката. Има нещо в тези сфери, което може да се окаже интересно. Знаем къде отиват, горе-долу как работят (поне Клъч знае) и сега остава да разберем откъде идват и защо са им нужни такива количества на полицаите. Пиша в тефтерчето си „Сфери?“ и се замислям дали не е време за поредната доза театър.

XXII

Какво подготвяхме до момента? Че Брут и Гранитски са виновни за пожарите. Знаем също, че Брут е използвал сферата, за да измъкне Хари навън. Както и че въпросните сфери ги ползва и полицията, но там все още имаме една голяма питанка. Затова с глутницата се разбрахме, че трябва да подушим малко и тази следа. Нямах търпение да приключат училище и двамата с Джандая да влезем в ролята на „опасните кутрета“. Когато стигаме до ареста, по небето се трупат сиви облаци.

Зяпвам камерата, която гледа точно към входа на участъка, ухилвам се и махвам енергично на Клъч, която би трябвало да ни гледа от отсрещната страна. Представям си я как изсумтява в монитора с нейното подобие на смях.

Отварям с мъка тежката врата и с Джандая се озоваваме лице в лице с онази служителка, която последния път ми взе бисквитката. Определено смятам, че това би трябвало да ми е спечелило симпатиите ѝ, но се лъжа. Тя, изглежда, въобще не ме помни.

– Кое време е? – пита ни.

– Ами, ъм... Четири и половина? – казвам.

Прозвучава като въпрос, и то съвсем основателно. Кой започва разговор по този начин!

– Така. Четири и половина – потвърждава служителката и намества очилата си, все така вперила поглед в монитора. – Значи нямате работа тук.

Този път ни поглежда и прави знак с лапа, като да ни отпъди. Издава звук, подобен на *Фъи! Фъи!* в случай че не сме я разбрали. Поглеждам към Джандая и отвърщам в отговор.

– Любезна госпожо!

Чувам как Джандая изхриптява тихичко, а служителката вдига вежди и забива поглед в мен.

– Не ме помните, но аз ви подарих бисквитка с фъстъчено масло преди няколко дни.

Сега е ред на госпожата да се стъписа.

– Много кучета ми подаряват неща, младежо. Трябва ли да помня всеки?

– Ами все пак ви дават подкупи, а работите в полицията, нали? – усещам, че си играя с огъня.

Тя се намръщва. Ама и аз съм един. Сега съвсем ще я разлютя.

– За тези неща не се говори, синко. Те се случват, но уж не са се случили – чувам как някой се разсмива зад гърба ми.

Обръщам се и разпознавам шишкатав полицаи.

– Помня те! Беше на свиждане при онзи новичкия – охраната. Днес не мога да те пусна. Елате утре, след три следобед! – казва той.

– Ах, жалко – преструвам се на разочарован и решавам да действам смело за ужас на Джандая. – Но ние сме тук и по друг повод. Един приятел ми каза, че може да намеря тук от новите сфери.

– Какви сфери, момче? – пита ме полицаят.

– Едни такива, които бумкат графити по инфоекраните.

– Бумкат графити? Приятел ти казал, значи... – усъмнява се шишката.

– Да, той работи с господин Гранитски, нали го знаете – бизнесмена.

При споменаването на Гранитски полицаят се изпъва като струна.

– Знам го, разбира се. А този твой приятел... Той близък ли е на господин Гранитски?

– О, много! Нещо като ясна лапа му е. Казва се Брут. Сигурно сте го чували. Мелез е като нея – и кимвам към Джандая.

– Живеем заедно в дома – допълва тя непри-

нудено. – Знаем се от купрета.

– От купрета, значи – повтаря полицаят. – И сте си близки, така ли?

– Направо най-добри приятели – казвам.

– И той ви прати тук, така ли? – прокашля се той.

– Как иначе ще знаем, че тук имате от сферите? Нали са тайни? – смивам му заговорнически.

Виждам, че се замисля. Сърцето ми блъска бясно. Такъв адреналин ме тресе, че имам усещането, че ще експлодирам тук, наред участъка. Опитвам се да владея дишането си и само се надявам да не ми личи външението.

– Ами те, тези сфери са използвани – отронва след дълго мълчание. – Затова ни ги дават. Нищо не става вече от тях.

– Ама на нас ще ни свършат работа. На Брут също – натъртвам името.

Полицаят почва да се озърта. Разкопчава копчето на ризата си. После глади тумбака си известно време. Чакаме търпеливо, докато мисловният процес приключи.

– Да взема да се обадя да питам освен – казва накрая.

– Мога и аз да звънна направо на чичо Роман? – предлага невинно Джандая.

– Чичо? – сега се сенва полицаят.

– Ами той ни е буквално като баща. Нали е покровител на Дома за мелези. С Брут сме му любимци. А аз направо съм му слабост. Не знам как ще реагира, ако му кажа, че тук сте отказали да ми съдействате.

– Аааа, нищо не съм отказал да съдействам, моля-моля – вдига ръце полицаят.

– Тогава ще имаме нужда от малко сфери – казвам направо. – Десетина-двайсет би трябвало да ни стигнат, нали?

Поглеждам към Джандая, а тя кума. Полицаят гледа ту нея, ту мен, обръща се и към лелката на гишето.

– Да им дадем ли? – пита я.

Тя вече си облича палтото.

– Знаеш ли колко ме интересува – отговаря.

– Чакайте ме тук – казва кратко, оглежда се за последно и изчезва нанякъде.

След малко се връща с една найлонова торба.

– Имате късмет. Другите вече са ги халосали. Дано стигнат.

– Халосали? – вдигам въпросително вежда.

– Тупваме им по едно гърво отгоре за всеки случай. Знаем ли ги какво могат да свършат тези чудесии. Щом така се мешат в техниката на инфоекраните, може да се омешат и в нашите електроники също.

Поглеждам Джандая и преглъщам смеха,

който напирва в гърлото ми. После забивам очи в торбата, където блесят синьозелените кълба. Наброявам около десетина. Благодарим на полица и натъпквам сферите в раницата си, преди да си тръгнем. Това беше лесно като детска игра. Отвън поглеждам към Джандая и ѝ казвам:

– „Чичо ти Роман“ е голяма работа, щом само споменаването на името му размекна този полицаи като преварен макарон.

Джандая се разкискава.

– Би му харесало да го наричам „чичо“, знаеш ли? Но че съм му слабост, слабост съм му. За това не съм излъгала!

Вървим по уличка, която мирише на ръжда и кофи за боклук. Изведнъж нещо блесва пред нас – ярка светлина, подобна на светкавица, все едно някой снима с великански фотоапарат, и целият пейзаж грейва.

– Гледай! – прошепва Джандая и посочва нагоре.

Върху инфоекрана на фасадата на един блок се е появил надпис – буквите са някак насечени, ъгловати. Прилича на графит, но не е. Пише: „Колелото се завърта на юг в трета зона“.

Застиваме. Там нямаше ли реклама на някакво заведение само допреди секунди? Да не би някой току-що да използва от тайнствените сфери точно под носа ни!

– Какво, да ме вземат бухалите, означава това? – озъртам се на всички посоки.

Джандая вече крачи към надписа, а аз я следвам. И тогава виждам силуета.

– Там – прошепвам. – Има някой. Виждаш ли го?

Черна фигура се плъзва по уличката. Не бяга. Не се крие. Просто си върви, все едно няма нищо общо с надписа зад себе си. Решаваме да я последваме. В един момент разпознавам походката с леко приведено рамо. Брут! Поглеждам към Джандая. Тя ми казва да остана и изприпква след него. Обръщам се назад, където видяхме графита. Защо не го снимам? Ама че съм глупак! Затичвам се обратно и вадя екрана си. Но тогава полицейска кола се задава отнякъде. Приклякам между две боклукчийски кофи. Не искам да ме видят, нито да ми задават излишни въпроси. Имам си достатъчно грижи на главата и току-виж ме натопят за тази драканица. Не, благодаря! Светлините минават по стената и колата спира. Аха! Очаквам шофьорът да слезе, но вместо това колата дава газ, прави рязък завой и потъва зад ъгъла. Гледай ти! Изскачам от скривалището си и се затичвам към инфоекрана, за да снимам тайнствения графит, но докато фокусирам екрана си, той изчезва. Все едно никога не го е имало. Остава само примигващата реклама на бар „Лоши момчета“.

Какво! Значи така действат въпросните сфери и така предават своите послания. В случая от Брут към полицаите в колата или от някой друг към полицаите? И кой да я активира, ако не... самият той. Брут! Спихахме ли те, а? Затичвам се обратно към мястото, където ги оставих. Сега ни падна в лапите, гадняр такъв!

XXIII

Наближавайки, чувам как си викам.

– И какво, ако работя за него, а? Проблем ли имаш?

Брут ръкомаха срещу Джандая, която гиша тежко, а лапите ѝ са свити в юмруци плътно до тялото. Двамата чуват стъпките ми и се обръщат към мен.

– О, ето го, и купренцето допункта. Как го издържаш моя все да ти се мъкне след опашката? – уж пита Джандая, но гледа към мен.

Ухилва се и ми изпраща въздушна целувка. Кръвта ми кипва. Козината на врата ми се изправя и оголвам зъби.

– Стой настрана, Оскар! Това е между мен и Брут – казва ми Джандая, докато зяпа Брут в очите, а аз само изръмжавам в отговор.

– Имам проблем, да! – отговаря му тя. – Гранитски само те използва, а ти ставаш лош. И аз най-добре знам, че не си толкова лош,

колкото искаш да си мислят всички.

– Само си мислиш, че знаеш. Въобще не съм онова хленчецо кутре вече. Сега съм силен и мога да правя каквото си искам. Изобицо не ти гължа обяснение! Ясно? – изръмжава насреща ѝ.

– Можеш да правиш каквото си искаш, така ли? Дори заради теб някой да влезе в затвора? Какво ти е направил Хари, а? – пита тя.

– Не му пука за Хари – обаждам се отстрани. – Иначе нямаше да запали пожара!

– Нищо не съм палил, глупако! – излайва насреща ми Брут, а Джандая препречва пътя му, за да не вземе да скочи върху мен. – Какви ги плещи тоя?

– Не ти вярвам! – извиквам. – Мислиш си, че не знаем, че си бил ти ли? Ха! Помисли пак! Имаме и графита ти, на който е Хари. Хари на каишка, много умно, няма що. Гениален си.

– Празни приказки – отговаря Брут. – Най-удобно ви е да напомниме мен.

– Значи признаваш, че това е имало на графита? – пита Джандая.

– Бас ловя, че и на Гранитски няма да му хареса, като му кажем, че имаме доказателства, че си бил там точно преди пожара. Ако тръгнат да те разпитват от полицията, рано или късно ще стигнат до него – допълвам на свой ред.

– Бас ловиш значи, а? Ха-ха-ха! Брей! Слушай, гребен, не ти гължа обяснение. Нито на теб,



Джандая! Нито на когото и да било. Ясно ли е? – наежва се Брут.

– Ще кажем на Гранитски, че знаем за теб! И като разбере, че си се изгънил, няма ли да ти запари под опашката, а? – повтарям пак заплахата си.

Изглежда, натискам някакъв бутон, защото в този момент на Брут му пада пердето, избухва Джандая и се нахвърля отгоре ми. Сбиваме се. И у двамата има толкова стаен гняв, че никой от нас не пести силите си. Знам, че утре сигурно ще ближа рани, но адреналинът така ме е залял, че в момента не чувствам болка, а само желание да го налагам.

– Момчета, престанете! – отнякъде долита гласът на Джандая. – Стига толкова! Големите сте глупаци и двамата! Престанете!

Някак успява да се натика между нас и да ни

разтърве.

– Той е глупакът! И гадняр! – казвам, докато ближа лапата си. – Подпалвач!

– Слушай... – съска ми през зъби Брут. – Повече да не съм ви чул и видял да душите около мен, ясно ли е! Иначе няма да ти се размине само с кръв от носа!

Кръв от носа ли? Чак сега я усещам. Направо е полепнала по козината на муцуната ми. Хубава работа. И суитшъртът ми е подгизнал. Той се ухилва, обръща се и бавно се отдалечава. Ах, лапата му! Забравих да видя дали има рани от пожара. Поглеждам към Джандая.

– Да ти се намира кърпичка?

Тя тръсва глава. Избягва погледа ми. Ето на, знаех си аз, че ще ми се цупи. Какво да се прави. Изглежда, ще трябва да си понеса първо мълчаливото наказание, а след това и сочното конско. Ще има да ми опява по целия път към тях. Правя ѝ знак да тръгваме. По-добре да се почва, че да ѝ мине по-бързо.

– Съжалявам, Джей... – казвам пръв, за да я улесня, и през целия път наобратно тя не млъква.

XXIV

– Убеден съм, че лъже! – казвам, докато се изтягам на люлеещия се стол.

Качил съм крака върху перваза на прозореца, а слънцето блажено напича подутия ми нос. Днес няма училище и сме тук от сутринта.

– Да, песче – потупва ме Руби по рамото. – Съжалявам, че не бях с вас да му дадем двамата добър урок. Тръгнал да се бие с теб... Защо не гоиде да се пробва на мен... Аз поне съм му в категорията.

– Ей, какви ги плещиш! Хич не му се дадох, ако искаш да знаеш! – отговарям.

Клъч и Джандая се споглеждат. Джандая въздъхва демонстративно, за да я чуя. Клъч изсумтява по нейния начин. Точно ми идва да кажа нещо в своя полза и се чува превъртане

на ключ. Сепвам се и почти падам от стола. Сподглеждаме се с останалите и се обръщаме към тежката завеса към преддверието. Тя се раздвижва тромаво и иззад нея се подава муцуната на Нег. От възмущение сърцето ми прескача удар. Всеки път ли ще е така, като го видя? Останалите също видимо се смущават.

Проследявам погледа му, който се спира върху таблото, което сме си спретнали. Върху него сме закачили снимки, статии, разни бележки и рисунки. Тишината направо може да я разрежеш с нож. Даже Руби е забил муцуна в листа и рисува „Окото на утрото“. Така кръстихме високия арков прозорец, през който влизат сутрин първите лъчи в бърлогата и от който се разкрива красива гледка към целия град. Руби го измисли. Нали си пада по тия неща. Единият



ген се превъзнася половин час колко бил красив прозорецът в този „Ар нуво“ стил (специално търсих да разбера какво значи) и как пропускал светлината и разни ми ти такива. Понякога се изумявам какви неща го впечатляват. Нег кима известно време с глава и накрая продумва простичко:

– Впечатляващо.

– Съжаляваме за, тъъ, бъркотията – смотолевям в отговор.

– А – махва с лапа той, след което хвърля чантата си на една страна, а сакото върху нея. – Кой иска чай?

– Аз – вдига лапа Джандая и един по един и останалите се присъединяваме.

– Така, така. Говорете си де. Аз нали не ви прекъснах – усмихва ни се Нег.

– А вие... – започвам

– „Ти“ – поправя ме той с усмивка.

– Ти... – опитвам как звучи думата. – Ти как пътува?

– Дълго – отговаря кратко.

Дали и сега разследва нещо? Нали вестникът отдавна не излиза? Какво прави, когато не е мук? Погледът ми пробягва през стъклото на мръсния прозорец. Сигурно не е чистено с години! Прахолякът е част от чара на мястото. Всичко изглежда някак... антикварно. Точно така, хубава дума! Антикварно местенце. Отива му

на Ноксвил с неговия стил от миналия век.

– Ехооо, Оскар! Къде се отнесе? На теб говорим! – казва Джангая. Сепвам се.

– Съжалявам, нещо се бях замислил. Какво изтървах?

– Зелен с къпини или маточина? – пита Нег, докато е с гръб към печката.

– Тъъ, маточина. Благодаря.

Когато се връща с подноса към нас, не пропуска да ме попита за подутия нос. Разказваме му за сбиването. И не само. Докладваме какво сме правили през изминалите дни и какво сме надушили. Изслушва ни с усмивка. Изглежда, постоянно се връщаме към Брут в разказа си, защото когато спирам в един момент, за да си поема дъх, той ме прекъсва.

– А възможно ли е да сте се пренавили? Като ви слушам, никак не го харесвате този Брут. Най-лесно е в тази ситуация да го посочите с пръст. Но дали пък това не ви блокира да продължите да ровите?

– Значи мислиш, че не е Брут? – заключавам вежди.

– Не казвам, че не е Брут. Но трябва да имате едно наум – ако не е той, кой може да бъде?

– Ама и ти го завъртя! – ухилва се Руби.

– Не знам. Обърках се. Кой е? – питам.

– Намерих кого да питах – засмива се Ноксвил. – Това си е вашето разследване... Аз си имам други

грижи на главата.

Отпивам от чая. Поглеждам към Клъч, а тя вдига рамене. Много ясно, че е Брут! Джангая ми прави знак да тръгваме. Не искам да се прибирам у дома. Искане ми се да остана още.

– Може ли пак да дойдем утре? Тук се концентрираме най-добре – питам го.

– *Mi casa es su casa*¹ – потвърждава Ноксвил.

1. Моята къща е и ваша къща – превод от испански. – Бел. ред.

XXV

Екранът ми звъни на пожар. Поглеждам часовника. 2.30 ч. сутринта. Клъч е. Вдигам притеснено и я питам:

– Добре ли си?

– Да, защо? – учудва се тя.

– Ами сигурно защото ми звъниш в 2 през нощта – заяждам се.

Щом е добре, мога да си позволя да съм кисел, задето ме събуди.

– О, гва ли било станало. Не съм обърнала внимание.

– Ами другият път обър...

– Слушай – прекъсва ме, – тия сфери, дето взехте от ареста. Доста неща изкарах отвътре...

– Нали уж бяха изхабени? Така ни каза полицията, че за нищо не ставали вече – надигам се в

леглото.

– О, моля те, много знаят пък те. Няма как толкова сложна технология да е за еднократна употреба. И бебе ще се досети, че може да се активират наново и съответно да се извлече информацията вътре – изсмива се.

– Има ли нещо за Гранитски? – питам направо.

– Няма конкретни имена, по-скоро куп неразбираеми графити, адреси, разни съкращения. Супер странни са – казва Клъч.



– Нормално. Сигурно никой не трябва да разбере за какво става въпрос. Нали и като видяхме бомбата в Стария град, полицаите само прочетоха надписа на графита и директно отпрашиха в другата посока. Смятай! Все едно бяха дошли специално да го прочетат!

– Кой им ги праща е въпросът... – чути се Клъч.

– И защо им ги праща – добавям и аз.

– Добре де. Връщай се да спиш. Утре ще говорим отново. Не исках да те будя – извинява се Клъч.

Как ли пък не. Прекъсваме връзката и се отпускам в леглото, но любопитството ме човърка. Драсвам ѝ съобщение „Хей, я ми прати тези файлове, които си изкарала“. Докато писукат един по един в чата, вече съм седнал в леглото и настройвам принтера към екрана си. Пресягам се за тефтерчето, което послушно лежи на нощното шкафче. Едва когато всичките се разпечатват, започвам да ги разглеждам. Наистина са много странни. Съобщенията са завоалирани и нищо не ми говорят. Какво означава всичко това... Имам чувството, че колкото повече ровим, толкова повече се отдалечаваме от целта си. Поне разбрахме, че това е един начин да се предава информация, нали? Сферите са непроследими. Все едно от двете им страни си говорят през шифър, който е неразбираем за останалите.

Чиста работа. Но както се вижда, у тях няма нищо като за нас. Разлиствам принтираните съобщения. Чак когато ги оставям на пода до леглото си и се отпускам назад, се усещам, че не съм обърнал внимание на датите, написани със ситни цифри в ъгъла на всеки лист. Надигам се обратно и започвам да преглеждам дали няма да ми се мерне някоя скорошна дата, която да мога да навържа с познато събитие. Аха! Графит с дата от деня след пожара. „Охраната. 1000 кокала. Стол“. Пълна небивалица. Дори „охраната“ да е нещо за Хари, какви са тия 1000 кокала? Главата ми почва да пулсира. Отпускам се обратно в леглото и се замислям. Ами ако кокали означава коксъли? Подсвирвам. 1000 ще ти оправят ранга и живота без проблем... Дали охраната ще получи 1000 коксъла? Възможно ли е това да е компенсация за Хари? Че го арестуват и му дават коксъли? Или му взимат коксъли? По-логично е да му ги взимат, но той няма и 500. И после... какво значи този „стол“. Очите ми се затварят, но преди да заспя, дразвам в тефтерчето наученото и си отбелязвам, че трябва да влезем в системата с коксълите. Заспивам с мисълта, че съм надушил нещо, което е свързано с пожара, и нямам търпение да видя къде ще ни отведе тази следа.

XXVI

Тази сутрин се чувствам като навит на пружина. Чаят ми пари, но нямам търпение и току надигам врялата чаша след всеки залък. След поредното ми изскимтяване Фара вдига поглед от нейната чиния и го забива в мен.

– Полека да не се опариш. Никак не е приятно чувството.

– Ха-ха! Много смешно, няма що – тросвам ѝ се.

– Не само няма търпение да се омете оттук, ами и чувството му за хумор е изпаднало на някой завой, изглежда – въздъхва престорено тежко и поглежда към татко, който не реагира.

– Чувствам се като пребит. Въобще не спях добре снощи... А и имам нещо, което ме гложди и трябва да проверим – измънквам.

– Нормално. Ти все пак си бит – опитва пак тя и посочва подутия ми нос с хихикане.

Татко изсумтява, докато методично загребва от купата си. Сигурно Фара му е казала, че сме



се били с Брут. Нали ме видя, като се прибрах оня ден и всичко ѝ разказах. Но както винаги, той не изглежда заинтересован. Все пак става дума за мен, а не за скъпоценната му работа. Дори след понижението работи по 10 часа и даже се случва да си носи панки у дома.

– Нищо сериозно – бързам да се оправдая все пак. – А и напредваме с разследването! Например, като ходихме до общината...

Сега вече баща ми премества поглед към мен и се начумерва. Убеден съм, че недоволства вътрешно. Ако ми говореше, вече да е изплюл нещо от типа на „Деца! Каква работа имате в общината!“. Но не ми продумва, даже не ме поглежда в очите. Въпреки това усещам, че е наострил уши.

– ... научихме кой може да има интерес от пожара. А вижте и това...

Довършвам мисълта си, вадя намачкания лист от джоба си и го разгъвам на масата. Прочитам: „Охраната. 1000 кокала. Стол“. Фара се оживява.

– Клъч го измъкна от една от сферите, за които ти разказвах. Същата като онази, която е изкарала и Хари от стаята му в нощта на пожара.

– Що за глупост? – реагира Фара. – Това нищо не значи.

– Напротив. 1000 кокала може би значи 1000 кокъла на някакъв жаргон. Но 1000 са ужасно

много. Ако ти ги вземат, по-добре да не си се раждаш...

– Но ако ти ги дадат, ще си живееш царски – подсвирва Фара.

– Именно. И после това „Охраната“... Ако са му ги взели на Хари, той никога няма да може да се измъкне от затвора. Ако са му ги дали, не би трябвало да е вътре въобще...

– А ти сигурен ли си, че това съобщение е свързано с Хари?

– Изпратено е точно след пожара... Не знам на кого, нито къде, но си струва да се разровим... Само не разбирам каква е логиката на този „стол“. Какво може да значи това?

Фара вдига рамене. За известно време се възцарява тишина. А после се чува:

– „Стол“ викат на местата в Градския съвет. Всеки получава такъв, като стане от управляващите на града.

Фара и аз се споглеждаме. Нима баща ми току-що ми проговори? Връхлита ме чувство на такава изненада – от тези, които те сгриват отвътре. Чак ми иде да размахам опашка.

– Значи някой ще получи 1000 кокъла и това му дава право на стол в Градския съвет, така ли? – опитвам се да събера парчетата.

– Нищо такова не съм казал. Просто обясних какво значи „стол“. Всеки, който седне там веднъж, не става цяла година.

Заглеждам се в татко, който отново заби́ва поглед в чинията си. Не изглежда, като да иска да продължим разговора. Муцуната му е толкова побеляла. Имам чувството, че се състарява с дни. Искан ми се да сложа лапа на рамото му, да го погледна в очите и да му кажа, че ще оправя тази каша. Но се спирам. Вместо това предлагам на Фара да дойде с мен, обаче тя категорично ми отказва. Не знам докога ще се крие все у дома. Засега е с всичкия си, но утре може и тя да вземе да превърти.

– Е, добре тогава – надигам се и мятам салфетката на масата – отивам да душа, а вие ми пожелайте успех!

Фара кимва, а татко продължава методично да рови в купата си. Когато съм при вратата, екранът ми звъни. Руби е.

– Как е, братле? – вдигам.

– Песче, слушай, не ти казах, но днес преди училище ходих до Хари.

– Бил си при него на свиждане ли? Трябваше да ме вземеш – тросвам му се.

– Всичко стана много бързо. Първо получих съобщение да се явя при директора...

– Увъртов те е извикал? Защо?

– Ще стигна и до това. Искан да говоря с Хари, за да му кажа, че ще използвам момента, като ходя при директора, и да го измоля да се застъпи

за него. Нали, там, пред когото е нужно. Щото Хари цял живот си работи в училището, нали...

– И? – свъсвам вежди.

– И Хари се усмихна и ми каза, че нищо няма да постигна, защото Увъртов го мразел.

– Мразел ли го? Глупости, той нали последно ни обясняваше, че даже му е кофти, задето са го задържали – отговарям.

– Хари ми сподели, че са имали наскоро някаква разправия и Увъртов много се ядосал – казва Руби. – Изглежда, Хари го е видял да изнася разни неща от училището, които са си за училището...

– В смисъл? – питам.

– В смисъл че го е спинал да товари в багажника на колата си кашон с монитори. Попитал го какво прави и Увъртов му казал, че били за някакво състезание, защото там, където се провеждало, нямали нужното оборудване.

– Е, и? Може наистина да е така – вдигам рамене равнодушно.

– Ама така и не ги е върнал после, чаткаш ли? Хари постоянно го питал кога ще ги върне. Накрая Увъртов така се бил ядосал, че го изгонил от кабинета си и му казал, че няма да търпи никакъв си охранител да му държи сметка.

– Значи той смята, че Увъртов краде от училище? – ахвам.

– Каза ми, че няколко пъти го е хващан да изнася туби течен сапун, защото уж не отговаряли на

стандартите за качество. Поне веднъж на всеки няколко месеца. Но никога нищо не му бил казвал. Даже го бил виждал да си излиза от тоалетната с торба, пълна с тоалетна хартия – изхилва се Руби.

– Сериозно! Чак и тоалетна хартия – разсмивам се с глас.

– Въпросът е, че Хари е убеден, че от случая с мониторите натам отношенията им много са се влошили и даже е чакал всеки момент да го уволни...

– Но става пожарът, Хари е заподозрян и на Увъртов това му се вижда като подарък... – казвам.

– Именно! Затова, според Хари, Увъртов няма интерес да му помага или да се застъпва за него... – посърнало казва Руби. – А ме извика, защото явно е разбрал, че душим около пожара, въпреки че те отстраниха. Сигурно Брут му се е оплакал. Заплаши ме, че, ако не спрем, може и мен да ме сполети същата участ като твоята.

– Няма да ти се разсърдя, ако се дръпнеш – казвам. – Коксълите са ти нужни заради Академията по изкуства. Там няма да те пуснат с под 500.

– И той това вика. Имал бил връзки. Можел да направи така, че да не вляза. Но ако съм бил послушен, нямало да имам проблем, даже без изпит. Така ми каза.

– Това е агски гнусно, братле... Какво като е директор! Не може така да те заплашва. Искаше ли още нещо, освен да спреш да душиш? – питам.

– Не. По-скоро разпитваше докъде сме и дали сме научили нещо. Много бил загрижен. Не било добре за училището и някакви такива. Като сме ровели така, все едно сме се набивали между шамарите. То било работа на полицията. Всякакви такива.

– Да, както пишеше в една статия на Ноксвил „На всички им е по-добре, като не разлайваме кучетата“. Сега започвам да разбирам какво точно е имал предвид... – намръщвам се.

– Слушай – казва Руби. – Мен обаче тая работа хич не ме вълнува. Продължаваме си по план и да си гледа работата Увъртов. Не ме е страх от него.

– Нито пък мен! – отсичам.

– Значи, среща след училище у Ноксвил?

– Там съм!

Вече съм на улицата и студеният вятър брули муцуната ми. Това значи било да имаш власт и да я използваш. Ама че гадняр! Какво като е директор – може да си краде ли, а и да ни изнудва, когато си иска... Можело да влезе в Академията и без изпит! Дали и на Брут обещава неща така? И ако му обещава, срещу какво...

XXVII

Клъч прожектира монитора си на масата у Ноксвил и ровичка в някакви бази данни. Марширувам около нея с кръстосани на гърдите лапи и в някакъв момент Джандая ме скастрия да седна, защото съм я бил напъгал. Ноксвил се разсмива, но все така не вдига поглед от книгата си. Той е един от последните, които четат хартиени книги, сигурен съм. Като цяло има някаква гигантска библиотека и нямам идея откъде въобще намира копия. Мислех, че са изчезнали още преди години.

– Какво търсим? – лаконично пита Клъч.

– Вътре ли сме – с един скок се озовавам над рамото ѝ.

Тя не отговаря, а само кимва към екрана.

– Хари Драскалски – виж колко коксъла има.

Ноксвил вдига поглед към нас. За момент ми се струва, че ушите му потрепват. Пръстите ѝ хвърчат по клавиатурата и само след секунда оповестява ядосано:

– Какво?! Как е възможно да има само 8! Та даже палетата се раждат с по 10...

– Ето, вижте! – посочвам на останалите монитора – тук пише, че са му отнети 42 заради подозрение за вандализъм, 100 заради укриване на информация и после още 300 заради даване на лош пример пред обществеността!

– „Вандализъм, укриване, лош пример“? За Хари ли говорим още, или за някой изпечен мошеник? – ядосва се Руби.

Чувствам, че се губим. Усещането е като да съм попаднал във водовъртеж. Като видях сега и намалените коксъли на Хари, направо ми се зави свят. Нима наистина вярват, че той е престъпник? Какви ги вършим? Защо не напредваме? Как така един невинен може да загуби всичко в един миг? Защо трябва животът да е толкова нечестен! Направо не си намирам място от яд. Ясно е, че Гранитски е направил така, че да има пожар, Брут го е запалил, а сега Хари е обвинен. Гранитски ни отмъкна Фенера! И защо бяха тези празни обещания, с които ни хвърляха прах в очите? Щяло да има Младежки център... Дрън-грън! И не стига това, ами Хари, точно Хари да го отнесе! Блъсвам по бюрото

с всички сила и изръмжавам. Приятелите ми се обръщат към мен сащисани. Направо съм бесен! Готов съм да се изправя лице в лице срещу него!

– Джей, искам да говоря с Гранитски. Ще ми помогнеш ли?

– Интересен факт – тази маса е на повече от 200 години – оповестява Нег и оставя книгата си, след което поглежда към Джандая.

– Ще отидем до офиса му, хайде! – тя скача на крака.

Не е нужно да я моля или да ѝ обяснявам какво ми минава през главата. Докато облича суитшърта си, ме предупреждава:

– Но без глупости, нали?

Кимвам и поглеждам към Нег. Гледа ни някак особено. С някакъв различен интерес. Възможно ли е, или си въобразявам? Бих дал 100 коксьла, за да разбера какво се случва в главата му.

XXVIII

– Джандая! Колко се радвам да те видя, момичето ми! – разтваря обятия Гранитски, а Джандая се усмихва кисело и вяло отвърща на прегръдката му. – Виждам, че пак си в компанията на твоя приятел. Как му беше името? – продължава да гледа към нея, въпреки че говори за мен. Сигурен съм, че го прави нарочно.

– Казвам се Оскар! – отговарям вместо нея. Тя ме поглежда, а аз правя няколко крачки към тях.

– Наперен си – вече се обръща към мен. – По-наперен си от миналия път, като се видяхме. Тогава само зяпаше в земята, а я се виж сега!

Смее се така шумно, че търбухът му се разтриса. Въобще не ми изглежда толкова страшен вече. Какво като има толкова пари и всички му се кланят? Нали разбрахме как

постига целите си. И Фенера е поредната му прищявка! А Хари е жертва на алчността му. Ако мама беше жива, щеше да го ненавижда! И аз се чувствам така. Не го познавам, но образът, който баркмедията му гради, няма нищо общо с действителността. Там едва ли не го изкарват най-голямата гушичка. „Бизнесменът, който прави толкова много за града ни!“ Лицемер! Имам чувството, че вече го мразя заради всичко, което олицетворява. Наистина ли той е тук, а Хари – в ареста? Поемам си гръх и се опитвам да овладее гнева си. Няма да се огъна пред него и да му треперя този път.

– Знаем, че... – започвам с високо вирната муцуна, но Джандая ме прекъсва.

– Майката на една приятелка има една съседка, която ѝ казала, че предстои на мястото на старото училище да има нова сграда... Чудехме се, понеже имам чувството, че знаеш всичко за този град, дали знаеш и какво ще стане с Фенера сега?

– Може и да знам – усмихва се широко той.

Продължава да се прави на много мил и загрижен.

– И ние знаем, че ще има мол – тросвам се, а Джандая ме ощипва силно по крака. Не мога да играя нейните игрички.

– Виж ти, знаете значи? – повдига вежди той.

– Но искахме да ни разкажеш повече, ако може.

Например кога ще е готов и какво ще има вътре? Преди ни обещаваха, че сградата ще се реновира и ще е Младежки център, но сега... – разпитва го Джандая с престорено любопитство.

– Е, да! След инцидента вече няма как да се реновира... Беше хубава сграда – въздъхва театрално Гранитски. – Но сега на нейно място има само опасна черна развалина. И кметът Орлов, и Увъртов казаха, че вече няма как да влагат ресурси вътре, разбирате ли. Много по-скъпо ще им излезе да започнат от нулата...

– Значи сте го купили след пожара, така ли? – питам.

– Да го купя ли? Нещо бъркате, сградата не е моя – ухилва се.



– Ама, разбира се – скръствам лапи и поглеждам настрани.

– И не мисля, че който я е купил, би могъл да го направи преди пожара. Все пак целият град знае, че това училище беше паметник на културата. И като такова беше собственост на града... – натъртва всяка дума Гранитски.

Ама че актьор! Лъже ни най-безцеремонно и нищо по него даже не трепва. Иде ми да го попитам за Брут, за новите тайни сфери, за останалите уж случайни пожари...

– Но знаете ли, мисля да поговоря с купувача. Ще го посъветвам да предвиди един етаж за ученически център. Така е редно, нали? Даже се наемам да платя за цялото оборудване и изграждането му. Все пак от 8 етажа все може да се отдели един за децата, нали? Хе-хе! – великодушно махва с лапа. – Сега като ви виждам толкова притеснени и ангажирани, това е най-малкото, което мога да направя за нашите кутрета. Направо ме вдъхновихте. Жужи!

Секретарката му се материализира на вратата и поглежда към него в очакване на нареждания. Той само кратичко ѝ нарежда: „Пиши!“, и започва да декламира, а пръстите ѝ с ярко лакирани нокти затракват по екрана:

– След днешната ми среща с любопитни ученици обещах, че в новия търговски център, който предстои да бъде построен на мястото

на старата сграда на училището „Барк Аврелий“, ще изградя специално място, където кутрета да имат поле за изява на своите таланти и така нататък... Направо ти го довърши и ми го пусни за одобрение, преди да тръгне към баркмедията. А сега, колкото и да съм ви благодарен за тази среща, милички, ще се наложи да ви отпратя, защото съм доста зает. На излизане може да се почерпите с кучешки бисквитки. Поръчвам ги специално от магазина на улица „Дай лапа“. Там е и най-хубавият пастет, от мен да знаете!

„И струва повече от заплатата на татко“ – мисля си. Я чакай малко! Той кога и как точно успя да извърти тази среща в своя полза! Широката му усмивка изглежда почти приятелска, но ако си мисли, че ще ни заблуди, не е познал. Много добре знаем, че той е кукловодът в целия този театър, а Брут подскача около него с изплезен език. И ако не го спрем, ще продължи да прави каквото си иска! А други ще страдат! Като Хари!

– А какво ще стане с Хари! – заковавам се на място, въпреки че той упорито ни подканя да излезем от кабинета му.

– Хари ли? Това да не е охраната? Ами, предполагам, че ще си получи заслуженото – отговаря.

– Но това са глупости! – възразявам.

– Убедени сме, че е невинен – спокойно продъл-

жава мисълта ми Джандая. – Той не би сторил това. И не заслужава да е арестуван.

Гранитски слага голямата си лапа върху главата ѝ.

– Виж, тук вече не мога да взема отношение. Когато Увъртов се обади да ми каже за пожара, той вече беше убеден, че е работа на охраната. Ако е невинен, ще го пуснат. Струва ми се, че вие не сте полицаи, нали? – казва и все по-настоятелно се опитва да ни изгони.

– Но те му взимат всички коксъли! Даже да го пуснат, Хари няма да има нищо! Нищичко! – не се предавам аз.

– Ако го пуснат, съм сигурен, че има как да се оправят и коксълите. Познавам разни кучета. Нали знаете как става – както се взимат, така се и дават – смига ни той.

Намръщвам се.

– Хайде, радвам се, че наминахте, и да не забравите бисквитките. Винаги черпя гостите си с тях на излизане, за да им остане хубав вкус от срещата с мен, ха-ха-ха. Пък ако искате да говорим за още нещо, елате пак. И ако този, Хари ли беше, ако е невинен, ще оправим работата и с коксълите, няма страшно.

„Ще оправим работата.“ За Господ ли се има! Даже не работи в Министерството на коксълите. Как така ще оправи работата! Секретарката му с усмивка ни изтиква навън.

Затваря вратата на кабинета му след себе си и с меден гласец казва: „Бисквитка, милички?“. Погледът ми пада върху купата с лакомства. Изглеждат апетитно, няма спор, но с този горчив вкус в устата надали ще успея да им се насладя. Забивам поглед напред. Екранът на Джандая звъни.

– Какво? Сега ли? – казва и ме поглежда. – Добре, тръгваме веднага.

Повдигам въпросително вежди.

– Беше Клъч! Викам ни спешно. Не ми каза нищо, но от начина, по който произнесе: „Няма да повярвате!“, усетих истинско възмущение!

– Клъч и възмущение? – питам и се ухилям.

– Именно! – отговаря Джандая.

След което и двамата се затичваме обратно към бърлогата.

XXIX

Когато влизаме вътре, Клъч скача от стола, а Руби направо се мята отгоре ми.

– Ей, ей, по-полека! – опитвам се да го изтласкам от себе си, но той ме вдига в мечешка прегръдка.

– Ще го измъкнем, песче, разбираш ли! Ще го измъкнем! Вече имаме доказателства, че не е бил той! – започва да ме размята насам-натам, въпреки че правя всичко по силите си да се отскубна. Момичетата се кускат.

Поглеждам към Ноксвил, който се е оттеглил на бюрото си и пише нещо в голям кожен тефтер. Лицето му е непроницаемо, но съм убеден, че с едно ухо и око следи нашия край на

стаята. Не, не си въобразявам! Сто процента има нещо, което се върти в главата му, и ще разбере какво е! Руби най-накрая ме пуска и аз шумно си поемам въздух. Здравеняк е. Ако ме стисне по-силно, като нищо да ми пукне някое ребро.

– Повече ми харесваш, като само въртиш опашка от радост – изохквам.

– След малко и ти ще заподскачаш с мен – казва.

Гледам ту него, ту Клъч с недоумение.

– Някой ще ни каже ли най-накрая какво става?

– Завъртяхме пак записа от камерите – подскача Руби.

– Е, и? С Клъч го гледахме сигурно сто пъти! – недоумявам.

– Но имаше нещо, което сме пропуснали – усмихва се на една страна тя.

– Хайде, покажете ни най-накрая какво сте открили – намесва се Джандая.

Клъч включва записа и всички се събираме около масата с монитора. За пореден път наблюдаваме как силуетът се измъква от сенките на Фенера, оглежда се и тичешком се отдалечава от сградата, през чиито прозорци вече започват да се прокрадват първите издайнически огнени езици. След това фигурата се плъзга между сенките, завива край Цилиндъра и се изгубва

от обсега на камерите. Руби се изкусква и ни предупреждава да гледаме внимателно. Клъч паузира, връща образа миг преди закачулената фигура да завие край огледалната фасада на училището и оповестява:

– Тук! Виждате ли? Това е отражението на лицето му – посочва лъскавата фасада на училището, където забелязваме разкритен образ.

Сърцето ми забива лудешки. Записът е с лошо качество, но това със сигурност не е Хари. Вижда се с просто око. Как сме го пропуснали! Клъч присвища очи, приближава, уголемява и фокусира образа само върху лицето.

– Можеш ли да го изчистиш? – питам я.

Тя кимва и когато образът се прояснява, аз и Джандая ахваме.

– Но това... Това е... Не може да бъде! – поглежда ме тя.

Толкова съм шокиран, че не мога да мръдна. Опитвам да навържа всичко научено до този момент. Бях убеден, че Брут е виновникът за палежа и че зад всичко това стои Гранитски. Трябваша ни само доказателства, с които да изобличим Брут, за да освободим Хари. Но това? Как да си обясним това! Защо му е на Увъртов да пали Фенера?

– Защо му е на Увъртов да пали Фенера? – питам на глас и погледът ми се стрелка към

Ноксвил.

Той ни наблюдава. Долавям лека изненада в изражението му. Това е ново!

– Защо наистина? Ако ти беше на негово място, какво би те тласнало да го направиш? – отвърща с равен тон.

– От страх? Ако някой го е притиснал? – опитва Джандая.

– Това е неловко предположение – отбелязва Нег.

– Гупости, страх! Увъртов не ми изглежда като някой, който може да направи такова нещо от страх. По-скоро иска нещо! – казвам.

– Услуга за услуга? Това е честна практика – кимва Ноксвил.

– Би могло да е и двете – страх и услуга – добавя и Клъч.

Нег се усмихва. Ето го пак това усещане! Изглежда така, сякаш иска да ни подсказва нещо, обаче аз съм нетърпелив. Затова го питам без заобикалки:

– Ти знаеш нещо, което може да ни е от полза, нали? И искаш да ни помогнеш! Кажи ни какво знаеш, моля те! – задъхвам се.

– Браво, Оскар! Добър нюх. Истината е, оказа се, че не аз, а вие ми помогнахте – усмихва се той.

– Ние на теб? – ахвам.

– Май трябва да ви разкажа с какво точно се занимавам през последните години – усмихва се Ноксвил.

XXX

– Знаете ли кой взима решенията в града? – пита ни Нег.

– Орлов? Нали той е кметът. – отговарям.

Той поклаща глава.

– Кметът има глас, той е лицето на Града, но няма цялата власт. Не би било правилно той да взима самичък всички решения. Така ще може да прави каквото си иска, нали?

Кимаме. Ноксвил продължава.

– Затова го има Градския съвет. Чували сте за него, нали?

„Охраната. 1000 кокала. Стол“, светва споменът от графита. Намръщвам се. Какво общо има това с пожара? Руби, Клъч и Джандая са притихнали. Целите са в слух.

– Съветът е създаден, за да може градът да се

управлява честно и кметът да не злоупотребява с властта си. И тук идва смешната част. Готови ли сте? Съветът контролира решенията на кмета, но няма кой да контролира решенията на Съвета.

– Но нали затова има толкова много съветници вътре – учудва се Руби, – един вид те също да се контролират едни други.

– Точно така – общо девет. И би трябвало това да са най-заслужилите, най-отличените, най-умните, най-работливите и въобще най-най-най-кучета от града – обяснява Ноксвил.

– Трябват ти 2500 коксъла, за да влезеш вътре – напомня Клъч.

– Точно така. А за да стигнеш 2500, следва да си наистина гражданин за пример. През годините в съвета са участвали учени, лекари, изобретатели, инженери, архитекти, съдии, учители...

– Но на онзи графит пишеше „1000 кокала. Стол“. Какво значи това? – питам.

– Значи, че през последните години някой е започнал да раздава коксъли не точно за заслуги... – усмихва се Ноксвил.

– ... а за услуги! – сещам се.

– Но какво като ти вдигнат коксълите и влезеш в Съвета. Какво от това? – намесва се Руби.

– Как какво? Сдобиваш се с власт! – започва да ми се изяснява. – Значи Градският съвет е по-нагоре и от кмета. И ако имаш повече верни кучета там, може да управляваш града!

– На тези „верни кучета“ им казваме „подставени лица“, да – кимва Ноксвил. – И те вече не са в услуга на града. Нищо че им се плаща. Просто някой друг им плаща повече, така да се каже.

– Аз още не разбирам съвсем... – набръчква муцуна Руби.

– Ще се опитам да го обясня по-ясно – продължава Нег. – Много пъти сте чували някой да говори за корупция, нали? По баркмедията или пък от вашите родители и разни възрастни. Обикновено това не е тема, която обсъждаме с децата си, а може би трябва. Корупцията е част от нашия свят и има много лица. От това да дадеш нещо в замяна на услуга...

– Както ти си направил с онази бисквитка в ареста, за да те пуснат при Хари! – сръчква ме Джандая.

Поглеждам надолу. Още ми е тъпо от онази ситуация.

– ... до това да се възползваш за собствена изгода от властта, която имаш. Например Увъртов е директор на училище и всички решения за това училище първо минават през него.

– Като изключването на Оскар – казва Клъч.

– И когато заплаши Руби, че от него зависи дали ще влезе в Арт академията! – стисвам зъби.

– Да, и очевидно е натопил Хари, защото той го е хванал да краде! – излайва Руби.

Нег кима с глава. Какво още? Мисля, че

пропускаме нещо. Какво още пропускаме? Мисли, Оскар! Какво още му дава властта на директор?

– Възможно ли е той някак да се е добрал до документите за строеж на мястото на Фенера и... – скачам на крака.

– Ето че се приближаваме към целта. С вашия учител по история сме много добри приятели... На една учителска среща Увъртов се изпуснал, че скоро Фенера няма да го има. Моят приятел се усъмнил и ми звънна. Веднага проверих и какво да открия – проект за събаряне, подписан лично от директора. Изглежда, някой го е мушнал в папката с одобрените проекти. Веднага подадох сигнал към кмета. Той незабавно го прекрати и Съветът не успя да се противопостави на това решение, разбира се. Все пак училището беше паметник на културата. Но явно са се провалили нечи интереси, защото после пламна пожарът. Кое то ме доведе директно в училището, а оттам случайно и във вашия час.

Купва ми. Значи през цялото време Увъртов е прикривал тази схема и ни е лъгал за пожара, за новия Младежки център, за Хари, за това, че нищичко не знае, че съжалява... Нечи интереси...

– Знаем, че Гранитски иска това място за тъпия си мол – скръствам лапи пред гърдите си. – Ако използва шофьора си да го купи вместо него, значи използва и Увъртов, така ли?

– Не бих го нарекъл „използва“. По-скоро е

обещал да му даде нещо – усмихва се Нег.

– Коксъли! – изведнъж ми светва.

– Ами да! Това трябва да е! Тогава проверихме коксълите на Хари и видяхме, че са му отнели почти всички, но не е изключено някой друг да е получил за добре свършената работа, нали? – Клъч влиза отново в системата с ранговете. Директно отваря точките на Увъртов. Каква изненада! 2800, като последните 1000 са придобити точно в деня след пожара! И вече има нужните 2500, за да получи мечтания стол в Градския съвет следващата година.

– Пипнахме те, скъпи ни директоре! – ликувам.

– Някои кучета са готови на всичко, за да се домогнат до властта – продължава Ноксвил. – Както Увъртов е стигнал чак дотам да запали Фенера. И в края на тази година ще има достатъчно коксъли, за да влезе в Градския съвет. Обаче пропуска една малка подробност. Този, който му е дал коксълите, гържи всички силни карти.

– Истинското Зло – прошенвам. – И ако не изпълнява желанията му, то може да разкаже всичко, което знае за него...

– А кой дава въпросните коксъли? – включва се и Клъч. – Нали е Министерството?

– Трябва да е Министерството, но одевете Гранитски ни каза, че ще оправи работата с Хари, ако се окаже невинен. „Както се взимат, така се и дават.“ Това бяха думите му – отговарям ѝ.

– Ето че стигнахме и до най-високите нива на корупция и до кукловодите, които си изграят на едро. Тях опитвам да осветя аз от години – въздъхва Ноксвил. – Но напоследък е много трудно за нас – журналистите. Все правят така, че да изопачат думите ни, все едно говорим лъжи.

– Значи някой иска в Съвета да има подставени лица, които да работят за нечи лични интереси, а не за доброто на града, така ли? – връща ни на темата Руби. – И ти не можеш да го докажеш?

– Но пък какъв късмет, че ви срещнах, нали? – намигва ми Нег.

XXXI

Цяла нощ не съм спал. Прехвърлях всичко, което научихме през изминалите дни, отново и отново. Сами сме. И буквално, и преносно. Няма към кого да се обърнем и да разкажем за откритието си. Кой ще ни повярва? Полицията? Ха! Нали някои от тях работят с Гранитски... Как да различим кои са добрите от лошите? Да отидем при кмета? Нег каза, че не е добра идея. В общи линии не може да имаме доверие на никого... Директно да притиснем Увъртов? Абсурд! Един грешен ход и доказателствата ще се изпарят и някой ще опита да ни спре, още преди да сме успели да разкажем. Ако мама беше още жива, щях веднага да ѝ кажа и да я попитам какво да правим... Но имам само татко, а той предпочита да не знае такива неща. Пък и достатъчно неприятности му навлякох вече. Не! Трябва да сме умни. Трябва да дебнем като хищ-

ник, преди да изиграем картите си. Трябва да решим внимателно как да подходим, кой ще ни помогне... Краката неусетно са ме отвели отново тук – пред бърлогата на Нег. Осъзнавам, че тропам на входната врата, чак когато чувам звука.

– Здравей, приятелю! – посреща ме топло Нег.

– Другите са на училище и аз...

– Знам, знам – махва с лапа той. – Влизай.

Бърлогата му е единственото място, където не се чувствам като на тръни както у дома. Даже Фара, която е иначе винаги усмихната и в добро настроение, каза, че напоследък трудно общува с татко. Затова трябва да оправя нещата! Дължа го и на татко, и на нея. Дължа го и на мама. Тя трябва да знае, че е възпитала и отгледала свястно кутре. Трябва да се гордее с мен!

– Какво става там? – посочва главата ми с муцуна Нег и ми се усмихва топло.

Отпускам се на стола и разтървам слепоочията си.

– Това ли беше? Стигнахме дотук, а сега няма на кого да разкажем! – измрънквам.

– Имай търпение, Оскар! В момента гържите всички карти. Вие сте в силната позиция, затова планирай внимателно и ще видиш, че точният момент ще се появи съвсем скоро.

– Не е само това. Откакто ме отстраниха,

татко почти не ми говори. Как бих искал поне да ми се развика! Заради мен трябва да работи повече часове – не ми се сърди. Намалиха му ранга – пак заради мен – не ми се сърди. Намаляват му и заплатата – не ми се сърди. Даже не трепна, като му казах, че сме се запознали с теб и че висим всеки ден в бърлогата ти! Ще съм благодарен, ако някой ден все пак реши отново да ме погледне. Ако не го познавах, щях да реша, че мисли само за коксълите си. Но той даже и за тях не мисли. Въобще не знам какво му се върти в главата.

Ноксвил ме слуша и едва забележимо кима с глава.

– Знаеш ли, че майка ти много се бунтуваше срещу тази рангова система – опитва се да ме разсее Нег.

– Майка ми? Аз... Така и не посмях да те попитам дали сте си били близки, докато тя работеше във вестника? В смисъл, знам, че ти се е възхищавала, нали пази всички тези статии, но... – поглеждам го.

Ноксвил се усмихва.

– Британи. Виках ѝ Бри. Тя много ми се гразнеше, защото...

– Мрази сиренето „Бри“ – довършвам изречението и двамата се разсмиваме.

Нег се изправя и идва от моята страна на масата.

– Нали носиш онази писалка винаги у себе си? Може ли да я ми я гадеш да ти покажа нещо? – протяга лапа към мен.

Бъркам в джоба си и вадя писалката на мама. Всичко се случва като на забавен кадър. Подавам му я, а той прокарва пръст по дължината ѝ и се спира на гравюрата на знака.

– Знаеш ли какво значи това?

– Кое? Този знак ли? – питам.

Той кимва.

– Не знам, винаги съм си мислел, че е марката, която произвежда писалките, но като съм го търсил в баркнет, нищо не излиза. Сигурно вече са затворили или откъде да знам. Предполагам, е нещо старо. Така или иначе никой не ги използва вече днес.

– Така е, никой не ги ползва, освен нас – казва и вади абсолютно същата писалка от джоба на елечето си.

Ахвам. Вглеждам се внимателно в писалката. И тогава го виждам – знакът представлява две букви ГГ, но изписани по толкова красив начин, че изглеждат като някакъв древен знак. Ето защо не съм намерил фирмата, която произвежда писалките. Защото това са съвсем обикновени писалки, белязани с необикновена абревиатура. Прошенвам: „Гласът на града“!

– Майка ти измисли името „Гласът на града“ – усмихва се Нег.

– Сериозно! Никога не ми го е казвала!

– И докато беше жива, Бри не ми даваше да се отказвам – само подскачаше и не спираше да вие, че докато има кой да дава гласност на проблемите, нищо не е загубено. Че докато има кой да рови, все ще има някой да се страхува от истината. И че докато има кой да задава въпроси, все някой ще иска да научи отговорите.

Очите ми се насълзяват, когато си спомням всички тези години, в които мама ми е чела статиите преди лягане, как заедно сме ги подреждали в червената папка, която тя ми подари... Ставам и се хвърлям в обятията на Нег Ноксвил. Притискам го силно и когато той отвърща на прегръдката ми, се разплаквам с глас. Нямам идея какво ме прихвана. После може и да се срамувам, но сега имам нужда от тази прегръдка. Имам нужда да се потопя в спомена му за мама и да се оставам на тази емоция, която ме залива и сгрява, и осветява, и вдъхновява. Колко е хубаво, че са били приятели. И колко е хубаво, че го срещнах! Само ако мама можеше да ни види сега...

Когато моментът отминава, се отдръпвам от лапите му, избърсвам очи и отивам към таблото на стената. Не искам да дълбая прекалено в този спомен сега. Не искам да се изчерпи наведнъж. Знам, че ще се връщам към него първа, и съм благодарен на Нег, че ще

бъде част от живота ми. Не, не мисля, че е твърде самоуверено. Усетих го в прегръдката му. Нямаше нужда да си казваме каквото и да било. Заглеждам се в таблото пред себе си. Злото е там. Остава ни само да го осветим.

XXXII



Най-важното е да се преструваме, че не знаем нищо. Това и правим. Държим се като кутрета за пример. Не искаме да привличаме внимание. Руби ми каза, че дори не отвърща на заяжданията на Брут. Той му се зъби, а Руби се усмихва. Браво на моето момче! Джандая няколко пъти засякла Увъртов по коридорите. Всеки път го поздравявала и му пожелавала приятен ден. Последния път той я заговорил. Попитал как съм. Да живее лицемерието! Все още е с превързана лапа. Сигурно добре се е изгорил. Така му се пада! Вече се носят слухове, че ще има нов директор, защото Увъртов напуска. Изглежда, планът му е в ход. Има си коксълите и се готви за Съвета, нали? Ах, само как ще се разочарова, когато осуетим намеренията му!

Пак съм в бърлогата. Напоследък чувствам

това място като втори дом. Ставам да се разтърпча и се приближавам към Окоето на утрото. Днес няма слънце. Градът изглежда сив и мрачен. Само инфоекраните по фасадите на блоковете мигат в цветни реклами. Погледът ми пробягва по всички онези сгради на Гранитски, разпръснати като грозни израстъци – твърде модерни, твърде не намясто. С най-гигантските инфоекрани. Това ще стане и с Фенера. След време оттук ще се вижда поредният израстък, който ще заличи миналото. А върху него... инфоекран, разбира се. На всичките инфоекрани по сградите му се въртят реклами на други бизнеси, които вече свързвам с него – ресторанти, строителни фирми, игрални зали. Винаги сме обичали да си маркираме територия. Но трябва да му се признае – Гранитски действа с размах. Той маркира целия град, за да покаже, че е негов.

И точно тогава, докато стоя и наблюдавам, разбирам как трябва да действаме. Моята „гениална идея“ не ме връхлита, нито разтърсва. Просто осъзнавам решението, сякаш е било пред мен през цялото това време. Ухилвам се широко. Щом той може, и ние можем! Той маркира територия? Значи ние също ще маркираме. Върху неговите следи. И ще използваме за целта собствените му средства!

Градът не принадлежи на никого. И твърде дълго е мълчал. Затова ще му върнем гласа. Време е да събудим града.

XXXIII

Някой чука на вратата на стаята ми. Фара е.
– Уха! Сериозен безпорядък – оглежда разпиляната купчина от бележки, снимки и разпечатки и подсвирва.

Минали са няколко часа, в които сортирам, подреждам и описвам хронологично всичко, събрано по разследването ни. Ще започнем с пожара. Идеята ми е да вървя от малкото към голямото, от частното – към общото. От нашето разследване за опожаряването на любимата ни сграда към всички изгорели сгради, които водят към Гранитски, а оттам до злоупотребите с власт, с които Ноксвил се бори. Накрая ще завършим с информацията за Градския съвет и как неправомерно се обещава и раздават коксели. Супер! Ще стане сериозен репортаж. Искане ми се да разкажем за всичките

нива на корупция, с които се сблъскахме – от това да гадеш бисквитка като подкуп, до това да си издействаш място в управлението на града. И как тези, които са се полакомили за власт, буквално не се спират пред нищо. Ще вкараме в статията снимки от камерите, принтирани съобщения, копие от разрешителното за строеж, графитът на Хари с тага на Брут, снимките на Увъртов и на Гранитски...

– Ще се получи доста голям материал – хваля се на сестра си.

– Къде ще го качите? – пита ме Фара.

– В баркнет като най-обикновена страница. Но по-интересното е как ще го покажем на всички, за да го прочетат – намизам ѝ.

– Какво правите, сладурчета? – на вратата се подава голям влажен нос, а заедно с него и ухилената физиономия на Руби.

– Руби! Леле! Не съм те виждала от цяла вечност! – излайва от радост Фара.

Заедно с него влизат Джангая и Клъч. Надигам се и ги зяпвам.

– Ама какво става, всички ли сте тук?

– След училище отидохме първо у Ноксвил, както всеки път – започва Клъч.

– Обаче него го нямаше – намесва се Руби.

– Апартаментът беше пуст и изглеждаше някак... изчистен и подреден. Почувствахме се странно да останем там. Все едно вече нямаме

работа вътре.

– Пак ли е тръгнал? Без да каже „Чао“? – сепвам се.

– Сигурна съм, че пак ще ни потърси. Виж. Оставил е това – Джангая ми подава плик.

– На него пише „за Пазителите на Фенера“.

– Това ние ли сме? – поглеждам глутницата.

– Изглежда – усмихва се Клъч.

– Пазителите на Фенера – повтарям. – Харесва ми.

Сягаме на пода и разпечатвам внимателно плика. Вадя лист хартия, изписан с красив наклонен почерк. Мирише на мастило. Зачитам го на глас.

Скъпи мои Пазители на Фенера,

Оставям това писмо с усмивка и лека тъга. Наложи се да тръгна по спешност, иначе не бих изпуснал възможността да ви пожела „Успех!“ очи в очи. Ще следя какво ще се случи в баркнет. Честно казано, вече нямам търпение!

Имах мисия – да разплетя възлите в схемата за местата в Градския съвет. Откакто спряха „Гласът на града“, предпочитам да разчитам основно на себе си. „Ами останалите от вестника?“, може би ще попитате? Разпръснахме се отдавна.

Затова се наех с това разследване сам. Не търсех съюзници. Не вярвах, че някой би ми повярвал, камо ли да ми помогне. А после се проявихте вие – по петите на един пожар, със запалени очи и по-силна интуиция от мнозина професионалисти, които съм срещал. Когато се запознахме, вие ми показахте, че понякога помощта идва от най-неочакваното място. Видях у вас потенциал и онази искра, която и аз, и моите колеги от вестника винаги сме носили в сърцето си. Която носеше и майка ти, Оскар. Въобще не съм изненадан, че така ярко гори и у теб!

Искам да съм честен. В началото малко ви използвах. Надявах се да надуиш следите, които аз не можех да преследвам открито. Но знаете ли какво? Не съжалявам. Защото вие се проявихте като истински журналисти. Умни, смели, упорити, убедени, че истината има значение.

Заедно с вас разкрихме достатъчно, за да отрежем едно от пипалата на Голямото зло. Показахме, че не всичко може да се купи или прикрие. Колкото до Фенера... Сигурно вече усещате, че той не е просто сградата, която беше запалена. Училището изгоря, но Фенера вече свети през вас.

Продължавайте да питате! Продължавайте да записвате! Но ми обещаите да бъдете предпазливи! Играта, която започнахте, може да бъде опасна в този град. Не оставяйте следи! Пазете се!

Чакам с нетърпение да се срещнем отново!

*Ваш,
Н.Н.*

Послепис: оставям и нещо мъничко, специално за Оскар :-)

Изтръсквам плика и отвътре изпада малък пълнител с мастило. Усмивам се, а Фара ахва. Не е нужно да обяснявам какво е. Всички знаем, че с него писалката на мама отново ще пропише.

XXXIV

Фара се появява с купа, пълна с лакомства. Без много уговорки бърлогата ни се е преместила от квартирата на Ноксвил направо в моята стая. Тамко едва ли ще ни безпокои, дори и да не е на работа.

Приключвам с оформянето на текста, а когато и последната снимка е качена, подписвам статията с „Пазителите на Фенера“ и се отпускам назад в стола си.

– Май първи брой на „Фенера“ е готов – оповестявам с усмивка и от възненение целият настръхвам.

– Почти! – изджафква Руби и театрално обръща скициника си към нас със звучното „Та-дам!“.

– Уау! – възкликва Джандая.

Знакът. Окоето на утрото. Отива ни. Руби го рисува вече няколко дни, откакто се вдъхнови

от онзи прозорец в бърлогата на Нед, но не искаше да ни го покаже. С нетърпение чаках да видя крайния резултат.

– Братле, много ми харесва!

Поглеждам към момичетата. Те също кимат енергично в знак на одобрение. Идеята ни е, че освен на страницата в баркнет ще го използваме и като подпис за графитите си оттук нататък. Графитите, с които планираме да маркираме територията си.

На пода на стаята ми Джандая е опънала карта на града и отбелязва с цветни пинчета сградите, които някога са били паметници на културата, а сега на тяхно място се издигат постройките на Гранитски – големи, кичозни грозилници.

Клъч активира всички сфери наново. Остава ни само да нарисуваме съобщенията и да ги заредим вътре. Точно така, ще използваме същите сфери, които взехме от полицията и които се използват, за да се предават тайно съобщения. Ха! Ще заредим по един графит на сфера. И на всеки ще личи нашият таг – Пазителите на Фенера. Подписът ни ще е и линк, който ще отваря страницата ни в баркнет, когато се сканира.

– Но не ми ли казахте, че тези сфери успяват да въздействат върху инфоекрана само за минути, след което изображението изчезва – любопитства Фара, докато хрупа звучно бисквитка.

– Елементарна промяна в настройките – уверява я Клъч. – В момента може да изкарат толкова, колкото реша. Буквално, докато не ги деактивирам. Дори някой да опита да смени рекламата, нашият графит ще продължи да се вижда. За да могат да го махнат, трябва да спрат целия екран, което се прави от централния инфопост. А той не работи през уикенда!

– Ами ако ви пипнат? – пак пита Фара.

– Никой няма да знае, че ние стоим зад тази акция. Единствено онзи полицаи в участъка може да се усъмни, но ако признае, че е дал торба със сфери на няколко купрета, или никой няма да го вземе на сериозно, или ще си докара неприятности на главата – обяснявам, докато гледам в монитора си и преглеждам за пореден път текста.

– Залагам, че няма да каже нищо – невинно подпира муцуна върху коленете си Джандая.

– Гордея се с теб. С всички вас – поставя лапа на рамото ми Фара. – И мама би се гордяла с вас, знаеш го, нали?

– Знам – кимвам.

Джандая се изправя, слага лапи на кръста си и поглежда надолу към картата. Събираме се около нея. Градът се разстила под краката ни. Нашият град. Изучаваме го, както творци наблюдават празното си платно – с нетърпение и въннение. Споглеждаме се един друг и мислено ни пожелавам успех. Време е да рисуваме върху него.



XXXV

Баркнет избухна. Градът се събуди, оцветен в гръмки заглавия. Денят, в който всички сгради на Гранитски осъмнаха „матуирани“ с посланията на Пазителите на Фенера ще остане в историята. Знам, че звучи твърде самоуверено, но то си е така. Какво ли не бих дал да видя физиономията на Увъртов, когато, отивайки на работа към училище тази сутрин, е прочел върху небостъргача на ул. „Мъглива“ „Приказка за директора, който запали своето училище“. Дали трескаво е цъкнал върху тага веднага, за да научи цялата история? Или пък е продължил по ул. „Кестенова сянка“, където го е посрещнал друг графит – този върху търговския център. „Как се взима Стол в съвета? Кой раздава коксълите и защо?“ Най-любимият ми е

върху ресторанта – „Кой изгаси фитила на нашия Фенер?“. Изтънчено заглавие за „Изтънчени муцуни“. Поздрав за съучениците ни, които като нас обичаха Фенера.

Разбира се, че всичките ни „кукички“, които заложихме като заглавия, са такива – гръзки, смели, уличаващи. Откакто ги активирахме в събота през нощта, все още никой не е успял да ги махне. Но пък всички вече знаят за това. Нали мина и по баркмедията!

Колко ли още ще се говори за това? Забавно ми е да чета спекулациите кой ли се крие зад образа ни – стари журналисти, ядосани граждани, потърпевши служители на Гранитски и какви ли не други предположения. Никой няма да свърже графитите с някакви купрета. Но за Пазителите на Фенера ще плъзнат градски легенди.

Руби ме посреща ухилен до уши. Клъч и Джандая слайдват под дървото върху борда и блейдовете си. Заради маркирането на Пазителите часовете са отменени, но всички получихме съобщение да се съберем в двора на училището. Дори аз, въпреки че още съм отстранен. Изглежда, Увъртов не може да ме изтрие от централизираната училищна система. Сигурно ще има някакво изявление. Виждам, че гласят подиума и носят техника.

– Вижте! – посочва Джандая. – Отвеждат Увъртов!

Тичаме натам, където вече се е събрала тълпа. Търся очите му, за да му се присмея в лицето. Забил е муцуна в земята. Можеш да избегнеш погледите, но не и освиркванията. От тълпата наоколо се чуват обиди и дюдюкания. Мярвам с периферното си зрение Брут. Стои сериозен, с ръце в джобовете. Един полицаи се приближава до него и го повежда към близка кола. Алилуя! Крайно време е и той да си получи заслуженото! А после, ако отново се върне в училище, вече няма да има кой да го защитава и няма да му е толкова широко около врата, нали! Вътрешно ликувам.

Една учителка крачи към подиума. Госпожа Кокеткова по философия. Дребничка и леко пълна е. Носи очила с дебели стъкла и бели рамки, от които очите ѝ изглеждат още по-големи и влажни.

– Ученици, моля за внимание!

Шумът постепенно заглъхва.

– Ще говоря по същество. Събитията от уикенда предстои да се изяснят. Докато не стане ясно какво ще се случва с директор Увъртов, аз ще го замествам.

– Увъртов за затворааа! – извиква някой от тълпата.

– Моля за тишина! – настоява за ред госпожа Кокеткова. – С оглед на актуалните разкрития, редно е да спомена и какво ще стане със старата

сграда на училището.

От публиката се дочуват одобрителни подвиквания. Насреща си виждам Фенера. Чернее. Госпожа Кокеткова заявява в прав текст, че ще го реновират. Но на мястото му няма да изникне грозен мол. Ще го превърнат в Общински младежки дом – такъв, какъвто ни беше обещан още преди години. Предстои да се разглеждат оферти и да се избере проект.

– Самият кмет Орлов се ангажира лично да следи строежа, а междувременно, ако някой има въпроси, вратите на кабинета ми ще са винаги отворени.

Избухват шумни аплодисменти, а после пак някой извиква:

– Увъртов за затворааа!

И изведнъж цялото множество в двора започва да скандира същия призив. Музика за ушите ми.

Победихме ли? Тогава защо не се чувствам победител? Сгащиха Увъртов и Брут, но никой нищо не прави и не споменава за Гранитски. Все едно не сме описали, че именно той стои зад всичко това. Цялото внимание изведнъж се съсредоточи върху Увъртов. Вярно че той е самият подпалвач, но... Колкото и да е алчен, глупав и гнусен, не той е голямото Зло, нали?

Спомням си една статия на Нед. В нея пишеше: „Не можеш да победиш системата с една спечелена битка срещу някой злодей. Трябва

да я поправиш отвътре, така че въобще да спре да произвежда злодеи“. Ако беше тук, щях да го попитам: „А сега накъде?“. Но него го няма, затова питам моята глутница.

– Към Стария град? – предлага Клъч. – Да видим сега каква работа има за вършене там. Нали Пазителите на Фенера вече маркираха новата част на града...

Мятаме се на борговете и се плъзгаме безшумно един след друг към следващото приключение, където ни очаква новият случай на Фенера.

ЕПИЛОГ

– Мой рег е!

Хлапето се затичва от самия край на тротоара с цялата бързина, на която е способно, и когато стига ръба на сянката, отскача. Описва красива дъга във въздуха, за да се приземи откъдето светлото петно, в което се къпе улицата. Изръкопляскам.

– Видя ли ме! – обръща се към мен.

Кимвам. Приятелите му подскачат нетърпеливо, строени в редица. Следващият се готви за изпитанието, но никой не е по-добър от малкия Гръм. Вече няколко пъти идвам да ги гледам. Освен че ми навяват спомени за времето, когато бях кутренце, тук цари някакво безгрижие. Не съм разказвал на глутницата за игрите на прескочи в сянка. Това си е нещо мое,

което свързам с моето семейство. Като стана дума за „семейство“... Щом ме върнаха в училище, татко си получи обратно коксълите и ранга, а Фара не спира да разправя колко се гордее с мен. Даже днес, като излизах, татко ме повика, положи лапа на рамото ми и ме погледна. Този път наистина ме видя, а не погледна през мен. Кимнах му и се усмихнах. И сега чувството е едно такова – уж всичко е постарому, но аз се усещам променен. Изправям се.

– Ще играеш ли и ти? – пита ме Гръм.

Поклащам глава и го почесвам зад ушите.

– Може би другия път. Сега трябва да тръгвам.

Нахлупвам качулката на суитшърта си. Слънцето залязва. Сенките се издължават и скоро няма да останат светли петна за прескачане. Мятam се на борда си и безшумно се плъзгам по улицата. По това време Старият град е толкова тих. Струва ми се, че чувам приглушени гласове. Намалявам скоростта и се заслушвам. Не се прави така, но любопитството ми на дете, пък и на журналист надделява. Никога не знаеш на каква следа може да се натъкнеш тук. Промъквам се зад ъгъла, към една тясна, тъмна уличка, където има олющена постройка. Върху вратата ѝ се мъдри избелял надпис „Поща“. Сгушвам се зад един контейнер и се плъзгам напред, колкото да подam муцуна иззад ръждясалата ламарина. Виждам двата силуета. Напрягам се да чуя за

какво си говорят.

– Триста бухала! Но това там е Гранитски! Сърцето ми заби́ва лудешки.

– Не си научи уро́ка, а? Не знаеш кога да спреш? – Може би миналия път не бях достатъчно ясен? – говори тихо, но злобата се просмуква в думите.

– Не знам за какво говориш. Току-що се върнах. Не съм бил в града от... – отговаря другият.

– Спести ми лъжите – прекъсва го Гранитски. – Ти винаги „току-що“ пристигаш, винаги „нищо не знаеш“, и после все нещо се проваля.

Силуетът се размърдва. Има нещо познато в гласа му, когато ведро го контрира.

– Ако наме́кваш, че аз съм провалил плана ти, трябва първо да ми кажеш какъв точно е бил.

В тона му няма страх, а само лека насмешка. Все едно отговаря с усмивка, както би го направил... Не може да бъде! Нег!

– Пак ще ти го кажа. Не бях тук, но трябва да призная, че много се забавлявах, когато научих от баркнет. Да си играеш с коксълите, изглежда, не ти е достатъчно. Сега искаш да сложиш лапа и върху Градския съвет, така ли? Даже съм учуден, че пак ти се разминава... – допълва Ноксвил.

– Чуй ме внимателно! – Гранитски пристъпва към него. – Нямаш представа с какво се захващаш. Това не е игра на куче и котка.

Ноксвил мълчи. После казва:

– Ако някой трябва да се притеснява, това

не съм аз. Тези „пазители“, както се наричат, изглежда, знаят някой и друг мръсен номер.

Сърцето ми прескача, имам чувството, че съм почервениял от срам, но и от гордост. Трябва да се махна оттук, преди да ме надушат.

– Ще стигна и до тях. И когато го направя, ти ще си първият, който ще научи – съска през зъби Гранитски.

Ноксвил въздъхва.

– Този град не е твой, Роман. Просто го приеми. Имаш достатъчно – пари, власт, влияние. А с помощта на тези нови сфери вече можеш да даваш команди и без да оставяш следи... Какво още искаш?

Аха! Ами да! Нали сферите са непроследими. Така не може да навредят на „бляскавия“ му образ от баркмедията, но пък служат идеално на тъмната му страна. Всичко си идва на мястото!

– Не е и твой! – излайва насреща му. – Така че не ми се пречкай повече, ако не искаш...

Настръхвам.

– Не можеш да ме изплашиш, Роман! Такива като теб не знаят къде да спрат. Рано или късно, ще се озовеш на топло.

Ноксвил вдига рамене, завърта се, качва се на велосипеда си и преди да тръгне, леко докосва козирката на кепето си с кимване. След което се стопява със скърцане в тъмнината. Гранитски не е глупав. Няма да тръгне след него. Не и сега,

не и така. Чува Ноксвил, но няма да го послуша. Такива като него не знаят къде да спрат, каза Нег. Но докато има кой да диша във врата му и да спъва плановете му, Злото няма да получи града. Стискам юмруци и бавно се плъзгам назад. Докато слайдвам към вкъщи, главата ми се върти. Ноксвил отново е тук. Те се познават. При това не от вчера. А ние, изглежда, сме се смурнали в дълбокото. Аз обаче нямам ни най-малко намерение да изплувам. Не и докато не победим.



© Издателство „Мармот“, 2025 г.
Всички права запазени.



© Текст Радостина Николова, 2025 г.
© Илюстрации Боян Йорданов-Босилек, 2025 г.
Редакция Николай Кънчовски
Редакция Борислава Спасова-Тълок
Консултант Миролюба Бенатова, журналистка
Корекция Русанка Огринска
Предпечат Селен Петкова

ISBN: 978-619-7806-10-6

Първо издание, 2025
Печат „Ропринт ЕАД“

www.marmot-books.com
www.facebook.com/marmotbooks
www.instagram.com/marmotbooks

Книгата се издава с подкрепата на Фондация „Америка за България“. Изявленията и мненията, изразени в нея, принадлежат единствено на издателство „Мармот“ и не отразяват непременно вижданията на Фондация „Америка за България“ или нейните партньори.



Какъв различен първи учебен ден! Един пожар разпалва любопитството на глутницата на малкия Оскар, а следите ще го отведат до разнищване на няколко потулени престъпления в града.

Това е приключенска история за деца, които са любопитни да разберат защо в света на възрастните нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Малките кучета – търсачи на доказателства, ще научат, че дребните подкупи със сладки бисквити и голямата корупция със строжежи на сгради са по-близо, отколкото очакват. Точно до оградата на тяхното училище.

Има ли смисъл да се показват нередностите и може ли нещо да се промени? За да разберете, последвайте глутницата.

Миролюба Бенатова, журналистка

20.00 лв. / 10.23 €
marmot-books.com



9 786197 806106